

AB defteri kapanırken...

Türkiye ile Almanya arasındaki kriz büyüyor. 'Demokrasiden hızla uzaklaşan Türkiye ile nereye kadar?' suâlinin cevapları Almanya'da 24 Eylül'de yapılacak seçimlerin mühim başlıklarından biri haline geldi.

SEMİH ARDIÇ'IN ANALİZİ 6'DA

TR724

Nerden çıktı şu yabancılar?

Milli takımda ne zaman işler kötü gitse hemen aklımıza yabancı futbolcu sayısı gelir. Türk futbolcuların büyük takımlarda şans bulamadığından yakını, federasyondan artık bu gidişe dur deyip yabancı oyuncu sayısına sınır getirmesini isteriz.

EFE YİĞİT'İN DOSYASI 26'DA

GÜNLÜK E-GAZETE — SAYI: 273 — 06 EYLÜL 2017 ÇARŞAMBA — WWW.TR724.COM — @TR724COM

6-7 Eylül olaylarını kim organize etti?

Sanık ifadeleri basına yansıdı. 15 Temmuz darbesiyle ilgili soru işaretleri daha da artıyor ve akıllara bundan 62 yıl önce yaşanan 6-7 Eylül Olayları'nı getiriyor. 6-7 Eylül'ün arkasında kimin ve hangi örgütlerin olduğu bugüne kadar çok tartışıldı, farklı kesimler ve kurum-

lar suçlandı. Olayların arka planına bakıldığında Selanik'te bombanın patlaması ve Taksim'deki mitingin bir anda iki gün sürecek yağmaya dönüşmesinde bir "gizli el" in devrede olduğu ve planın mükemmel bir şekilde uygulandığı anlaşılmaktadır. Sonuç olarak yıllar sonra Orge-

neral Sabri Yirmibeşoğlu'nun "Elbette 6-7 Eylül saldırılan Özel Harp Dairesi tarafından planlanmıştı. Olağanüstü planlı bir operasyondur ve amacına da ulaştı. Sorarım size; bu, sıra dışı başarılı bir eylem değil miydi?" sözleri de asıl faili göstermektedir.

DR. SERDAR EFEĞLÜ'NÜN YORUMU 2, 3 VE 4'TE

Operasyon sırası Menzil'de mi?

Erdoğan, bürokraside kendi kadrosunu henüz yetiştiremedi. İmam hatip liselerinin çoğaltılması ve zeki öğrencileri toplamak için promosyon yapması filan hep bu çabanın sonucu. O güne kadar diğer cemaat ve tarikatlardan faydalanacak. Yararlanacağı grupların yekpare olmaması ve yüzde yüz biat

konusunda kararlı. Sorunsuz çalıştığı camialar hep onun müdahalesiyle birkaç parçaya bölündü. Hizmet Hareketi'nde bunu başaramadığı için yok etmeye çalışıyor. Menzil Tarikatını da benzer bir sonuç bekliyor. Zira onlar hem tek parça halindeler, hem de Gavs mı Erdoğan mı tercihinde tereddütsüz şeyhlerini seçerler.

SEFER CAN'IN YORUMU 11'DE

Adalet yenir mi?

BARBAROS J. KARTAL YAZDI, 5'TE

Rejim ve Türkiye'nin (Eski) Müttefikleri

MEHMET EFE ÇAMAN'IN YAZISI 8'DE

'Darbeciler' TBMM'yi nasıl ortadan kaldırdı?

ADEM YAVUZ ARSLAN YAZDI, 13'TE

TR724 ve düşünce özgürlüğü

SELİM GÜNDÜZ'ÜN YAZISI 15'TE

Bir bayram namazı ve 'ürkütülen kurbağalar'

BÜLENT KENEŞ YAZDI, 17'DE

Makam-ı İbrahim

HARUN TOKAK YAZDI, 17'DE

Nefreti büyüterek 'karşı devrim' mi olur?

ERHAN BAŞYURT YAZDI, 25'TE

SANIK İFADELERİ BASINA YANSIDIKÇA 15 TEMMUZ DARBESİYLE İLGİLİ SORU İŞARETLERİ DAHA DA ARTIYOR. O GECE AKP'Lİ BELEDİYELER, AKP TEŞKİLATLARI, MİT, SADAT VE DİYANET'İN OYNADIĞI ROLLER, BUNDAN 62 YIL ÖNCE YAŞANAN 6-7 EYLÜL OLAYLARI'NI AKILLARA GETİRİYOR.

DR. SERDAR EFEĞLU

@drefeoglu

6-7 EYLÜL OLAYLARINI KİM ORGANİZE ETTİ?

Sanık ifadeleri basına yansıdııkça 15 Temmuz darbesiyle ilgili soru işaretleri daha da artıyor. O gece AKP'li belediyeler, AKP teşkilatları, MİT, SADAT ve Diyanet'in oynadığı roller, bundan 62 yıl önce yaşanan 6-7 Eylül Olayları'nı akıllara getiriyor.

6-7 EYLÜL OLAYLARI

5 Eylül 1955 tarihinde gece vakti Selanik'te Atatürk'ün evinin yer aldığı bahçede bir bomba patladı. Ertesi gün saat 13.00'de Radyo vasıtasıyla haber bütün Türkiye'de duyuldu.

Ardından İstanbul Ekspres gazetesinin normal baskı haricinde iki baskıyla "**Atamızın Evi Bomba İle Hasara Uğradı**" başlığı ile haber yapması olayların

fitilini ateşledi. Öğrenci dernekleri Taksim'de olayı protesto etmek için "**Kıbrıs Türk'tür Cemiyeti (KTC)**" öncülüğünde toplandılar. "**Kıbrıs Türk'tür, Türk Kalacak**" sloganları eşliğinde İstiklal Marşı okundu ve göndere Türk bayrağı çekildi. Bu sırada tanıkların ifadesiyle '**bir gizli el**' devreye girdi.

Binlerce kişi İstiklal Caddesi'nde Rumlara ait dükkanları ve evleri yağmalamaya başladı. Yağmalama olayları Şişli, Nişantaşı, Beyazıt, Kadıköy, Kumkapı ve Yedikule semtlerine yayıldı. Ankara ve İzmir'de de benzer olaylar yaşandı. Hedef Rum, Ermeni ve Musevilere ait ev, dükkan ve kiliselerdi.

Günler önce bazı camilerde va-

izler, halkı Rumlara karşı kıskırtan ve onları eyleme davet eden konuşmalar yapmışlardı. Olaylara karışanların bir kısmı önceden tren ve kamyonlarla İstanbul'a getirilmişti. Yağmacıları KTC üyeleri yönlendiriyordu. Ellerindeki sopalar bile tek elden çıkmış gibiydi. Polis olaylara müdahalede yetersiz kaldığı gibi, itfaiye de yangına müdahalede gecikti. Olaylar, askeri birliklerin müdahalesi ve sokağa çıkma yasağı konulmasıyla önlenebildi.

İki gün süren olayların bilançosu korkunçtu. Resmi kaynaklara göre 4.214 ev, 1.004 işyeri, 73 kilise, 1 sinagog, 26 okul tahrip edilmişti. Öfke sınır tanımamış, Müslümanlara ait 400 işyeri de yağmalanmıştı.

11 kişi ölmüş, 300-600 kişi yaralanmış, onlarca kadın tecavüze uğramıştı.

Olayların, İstanbul'da çeşitli ülkelerden ekonomi uzmanları, polisler ve hukukçuların katıldığı dört ayrı uluslararası kongrenin yapıldığı bir zamanda yaşanmasıyla dünya kamuoyu gelişmeleri detaylı olarak öğrendi.

6-7 Eylül olaylarının arkasında kimin ve hangi örgütlerin olduğu bugüne kadar çok tartışıldı, farklı kesimler ve kurumlar suçlandı.

BİRİNCİ ŞÜPHELİ: KOMÜNİSTLER

Olaylar sonrasında DP Hükümeti önce komünistleri suçlayarak "*İstanbul ve memleket, esas itibariyle bir komünist ter-tip ve tahrikine ve ağır bir darbeye maruz kalmıştır*" şeklinde bir açıklama yaptı. Gerekçe olarak, komünistlerin NATO'da yer alan Türkiye ve Yunanistan'ın arasını bozmak istemeleri gösterildi. Aziz Nesin, Kemal Tahir ve Asım Bezirci'nin de aralarında olduğu 45 kişi tutuklandıysa da somut bir delil olmadığından serbest kaldılar.

DP'nin komünistleri suçlaması hedef saptırmaktan başka bir şey değildi. Nitekim ABD'den getirilen bir uzman, "*komünistlerde böyle bir güç olsa, devrim yapacaklarını*" söylemiştir.

İKİNCİ ŞÜPHELİ: DP VE MENDERES

Asıl nedenin Kıbrıs sorunu olduğu dikkate alınırca olayların ilk planda Hükümetin bir organizasyonu olduğu akla gelmektedir. Buna delil olarak Dışişleri Bakanı F. Rüştü Zorlu'nun Londra Konferansı esnasında Menderes'e bir telgraf göndererek ses getirecek bir eylemin Türkiye lehine olacağını belirt-

İSTANBUL EKSPRES GAZETESİNİN NORMAL BASKI HARİCİNDE İKİ BASKIYLA "ATAMIZIN EVİ BOMBA İLE HASARA UĞRADI" BAŞLIĞI İLE HABER YAPMASI OLAYLARIN FİTİLİNİ ATEŞLEDİ.

mesi gösterilmektedir.

Yassıada yargılamalarında bu telgraf gündeme gelmiş, Zorlu böyle bir şey kastetmediğini söylemiş, diplomat Coşkun Kırca ise böyle bir talebin olduğunu iddia etmiştir. Yassıada'da Menderes aleyhinde tanıklık yapan eski bakan Prof. Dr. Fuat Köprülü ise bomba olayı ve 6-7 Eylül olaylarını "*Zorlu'nun ilhamı ile Menderes ve İçişleri Bakanı Namık Gedik'in tertiple-diği*" iddiasında bulunmuştur.

CHP, TBMM'de bir tahkikat açılması için önerge vermişse de teklif DP'lilerin oylarıyla reddedilmiştir. Böylesine önemli bir olayın, TBMM'de tahkikata bile dönüşmemesi her yönden büyük bir talihsizliktir.

Yassıada'da yargılama konularından birisi de 6-7 Eylül olayları oldu. Menderes Yassıada'da da iddiaları reddederek "*nezih bir talebe topluluğu*" ile başlayan nümayişin bir anda ga-

leyana dönüştüğünü söylemiş, KTC Başkanı Hikmet Bil ise Menderes'i suçlayarak "Cemiyetin daha aktif" olmasını istediğini belirtmiştir.

İlginç olan KTC, öğrenci dernekleri ve MAH'ın Yassıada'da yargılama dışı bırakılmasıdır. Sonuçta Menderes ve Zorlu'ya bu davadan altışar yıl hapis cezası verilmiştir.

ÜÇÜNCÜ ŞÜPHELİ: PARAMİLİTER YAPILAR

Bunların başında KTC geliyordu. KTC, MTTB'nin desteği ile 1954'de kurulmuş, şubelerinin bir kısmı DP teşkilatları tarafından açılmıştı. Kurucuları arasında Hürriyet gazetesi editörü Hikmet Bil, Kâmil Önal ve A. Emin Yalman yer almıştı.

Olaylardan sonra tutuklananların önemli bir kısmını KTC üyeleri oluşturmuştur. Tahkikat sonunda KTC suçlu bulunarak kapatılmış, şubeleri mühürlenmiş, evrak ve paralarına

ORGENERAL SABRİ YİRMİBEŞOĞLU'NUN “ELBETTE 6-7 EYLÜL SALDIRILAN ÖZEL HARP DAİRESİ TARAFINDAN PLANLANMIŞTI. OLAĞANÜSTÜ PLANLI BİR OPERASYONDU VE AMACINA DA ULAŞTI. SORARIM SİZE; BU, SIRA DIŞI BAŞARILI BİR EYLEM DEĞİL MİYDİ?” SÖZLERİ DE ASIL FAİLİ GÖSTERMEKTEDİR.

el konulmuştu. Gerekçe, cemiyetin amacından uzaklaşması ve faaliyetlerinin saldırıların başlamasına neden olmasıydı.

KTC ve MTTB öncülüğünde milliyetçi grupları harekete geçirmek amacıyla toplantılar düzenlenmiş, hatta Rumlara karşı bazı eylemler yapılmıştır. 4 Eylül 1955’de bazı Rum gazetelerinin yakılmasında KTC’nin kurucuları Hikmet Bil ve Kâmil Önal aktif olarak rol almışlardı.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü, olayların organizatörleri olarak KTC ve MTTB’yi suçlamıştır. İlginç bir nokta da Menderes’in 5 Eylül akşamı Bil’le bir yemek yemesi ve burada Zorlu’nun telgrafının konuşulmasıdır.

Olaylarda DP teşkilatlarından birçok kişi yer almışsa da liderliği KTC’liler yapmıştır. Hatta bazı kişilerin üzerinden tahrip edilecek yerlerin listesi çıkmıştır. KTC’nin olaylar sırasında kullanılan pankartları çok önceden bastırıldığı ve Selanik’teki bombalamanın faili Oktay Engin’e para gönderdiği anlaşılmıştır.

KTC üyelerinin tutukluluk döneminde diğer mahkumlara göre “ayrıcalıklı” bir muamele gördükleri anlaşılmakta ve bazılarının geceleri evlerine gitmelerine izin verildiği iddia edilmektedir. Birçok sanığın KTC, öğrenci dernekleri ve DP teşkilatlarının yönlendirmesiyle olaylara iştirak ettiklerini belirten ifadelerinin ve Kâmil Önal’ın MAH’a çalıştığı iddianamede yer almaması, ola-

yın üstünün örtülmek istendiğini göstermektedir. Zaten duruşmalar 1957’de bütün sanıkların beraatıyla sonuçlanmıştır.

DÖRDÜNCÜ ŞÜPHELİ: MAH VE İSTANBUL EKSPRES GAZETESİ

Bugünkü MİT’in önceki adı olan MAH’ın olaylarda aktif bir rol üstlendiği çok açıktır. Selanik’teki bomba eylemi için “*ajan-provokatör*” tanımlanması yapılmış, Emniyet incelemesinde bombanın Konsoloslukun bahçesinden atıldığı belirtilmişti.

Provokatörlükle suçlanan Batı Trakya Türk’ü Yunan vatandaşı Oktay Engin, Türkiye’nin verdiği bursla Selanik’te hukuk okumaktaydı. Olaydan sonra Engin ve Konsoloslukun bekçisi tutuklanmış, ancak Türkiye’nin Selanik Konsolosluğu’nu ve dolayısıyla Yunanistan’ın İstanbul Konsolosluğu’nu kapatmakla tehdit etmesi üzerine Yunan mahkemesi davayı düşürmüştür.

MAH üyesi olan Oktay Engin’e makam ve para sözü verilmişti. Nitekim Türkiye’ye kaçmış ve DP’li İstanbul Belediyesi’nde işe yerleştirilmişti. Engin, MAH’taki görevlerinden sonra da kaymakam ve vali oldu.

Diğer şüpheli İstanbul Ekspres Gazetesi’nin sahibi DP’ye yakınlığı ile bilinen Mithat Perin’di. Perin’in MAH’a çalıştığı, 1960 yılında yazdığı mektuptan anlaşıyordu. Mektupta MAH’ta üstlendiği görevleri sıralıyor ve mali destek istiyordu.

ASIL FAİL KİM?

Olayların arka planına bakıldığında Selanik’te bombanın patlaması ve Taksim’deki mitingin bir anda iki gün sürecek yağmaya dönüşmesinde bir “*gizli el*”in devrede olduğu ve planın mükemmel bir şekilde uygulandığı anlaşılmaktadır. Yargı, olayları tam olarak incelememiş ve olayın üstü kapatılmıştır. Yassıada yargılamalarında da Menderes hedeflendiğinden detaya girilmemiş, diğer şüphelilerin üzerine gidilmemiştir.

Olaylar, Menderes Hükümeti’nin Kıbrıs sorunuyla ilgili mesaj verme kaygısıyla başlamıştır. Ancak MAH aracılığıyla İstanbul Ekspres gazetesi kullanılarak milli galeyana dönüştürülmüş, Kıbrıs Türk’tür Cemiyeti ve MTTB’nin öncülüğü ile DP teşkilatları, öğrenci dernekleri ve işçi sendikaları kullanılarak iki gün sürecek bir yağma yaşanmıştır.

Sonuç olarak yıllar sonra Orgeneral Sabri Yirmibeşoğlu’nun “*Elbette 6-7 Eylül saldırılan Özel Harp Dairesi tarafından planlanmıştır. Olağanüstü planlı bir operasyondur ve amacına da ulaştı. Sorarım size; bu, sıra dışı başarılı bir eylem değil miydi?*” sözleri de asıl faili göstermektedir.

Kaynaklar: D. Güven, “6-7 Eylül Olayları”, Tarih Vakfı, İstanbul 2005; Resul Babaoğlu, “6-7 Eylül Olaylarının Muhtemel Faileri Üzerine Değerlendirme”, JASS, S. 6, 2013.

 BARBAROS J. KARTAL

 BarbarosKartal@Tr724.com

 @barbarosjkartal

ADALET YENİR Mİ?

Türkiye dünyadan kopuk kendi gerçekliğini yaşayan bir adacık olmaya doğru hızla ilerliyor. Adli yıl açılışı sebebiyle yayınlanan mesajlarda ve konuşmalarda bunun derin izlerini görmek mümkün. Danıştay Başkanı, yargının hiçbir dönemde bu denli bağımsız ve tarafsız olmadığını söyledi. Eski Adalet Bakanı ve şimdinin Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ da “Kim ne derse desin, Türk yargısı, AB ülkeleri yargısından da ABD yargısından da hem daha fazla hukuka bağlı hem de daha fazla adildir” diye tweet attı. Erdoğan’ın da birçok kereler buna benzer beyanları oldu. Hatta birkaç kez dünyanın hiçbir ülkesinde medyanın Türkiye’deki kadar özgür olmadığını dahi söyledi. Elbette bunların yalan olduğunu çok iyi biliyorlar. İtiraf edemeyeceklerine göre yalan söylemek zorundalar.

Rule of Law Index olarak bilinen Hukukun Üstünlüğü Endeksi’nin 2016 yılı verilerine göre, Türkiye çalışmaya dahil edilen 113 ülke arasında 99. sırada. ‘Nerede yaşamak isterseniz?’ diye sorulsa cevap verebileceğiniz bütün ülkeler Türkiye’nin önünde. Eğer Pakistan, Afganistan, Kamboçya, Kenya ve Uganda gibi hayalleriniz yoksa.

Türkiye’de adalet ve hukukun üstünlüğü konularındaki durumu için araştırmalara ihtiyaç yok aslında. AYM başkanı Zühtü Arslan’ın geçen resepsiyondaki eğik tazim duruşu her şeyi anlatıyor. Erdoğan’ın Washington’da dehşet saçan korumaları ile ilgili olarak dava açan savcı için yaptığı, “Zaten Obama savcısı” açıklaması da en tepeden hukuka nasıl bakıldığını yeterince anlatıyor. Obama tarafından atanmamış olsa korumalarının sokakta adam dövmesinin bir sorun teşkil etmeyeceğini sanan bir zihniyet var tepemizde. Bir de bunun üstüne Türkiye’de yaşananları

teker teker sayıp vakit kaybetmeye gerek yok. Hakim ve savcıların iktidarın birer emir eri olduğu hepimizin malumu.

Yukarıda bahsi geçen listenin ilk on sırasında Danimarka, Norveç, Finlandiya, İsveç, Hollanda, Almanya, Avusturya, Yeni Zelanda ve İngiltere bulunmaktadır. Bu ülkeler kişi başı milli gelirden en yüksek rakamlara sahipler. Aynı zamanda göçmenlerin en çok tercih ettiği ülkelerin başında geliyorlar. 2015 ve 2016 yıllarında Türkiye’de yaşayan gençler ve ücretli çalışanlar arasında yapılan araştırmalarda da ankete katılanların en az yüzde 75’i yurt dışında yaşamak istediklerini ifade ediyorlar. Türkiye’ye sığınan Suriyelilerin önemli bir kesiminin de en büyük hedefi bir an önce Batı’da bir ülkeye gidebilmek. Yukarıda sayılan ülkelerde yaşayan Türkiye kökenli kişilerin de yaşadıkları yerleri bırakıp Türkiye’ye dönmek gibi bir idealleri yok. Bir çoğu ölünce Türkiye’ye cenazesinin gitmesinden başka bir şey düşünmüyor. Yani ülkemizi cennete çeviren AKP’nin resmettiği gibi bir durum yok. Çünkü refah devleti olmanın yolu ve sosyal adaletin varlığı hukukun üstünlüğü ve şeffaflık ile doğrudan ilgili.

Halkın parasının nasıl harcılandığından tutun, yolsuzluğa bulaşmış bir siyasetçinin nasıl hesap vereceğine kadar her şey hukukun alanı. Seçimlerin adil olup olmaması da öyle. Okuduğunuz gazetelerde ve izlediğiniz televizyonlarda size gerçeklerin anlatılıp anlatılmadığı da. Bunlara güvenmeyip sosyal medyayı ve alternatif mecrala-

ra denemek istesenez bile nerelere girebileceğinize teknik olarak hukuk karar veriyor. Ülkeyi, şehrinizi, mahallenizi yönetenleri denetleyen bir yargınız yoksa keyfilikle idare edilen bir muz cumhuriyetinden farkınız kalmıyor. Kalantörler mahkeme yüzü görmezken ihlamlar satan yaşlı adamın elindekilerle el koyuyorlar. Güçlülerin ve iktidar yandaşlarının ayrıcalıklı bir konum kazandığı bir ülke oluyorsunuz. Ve ömrünü bu kişiler için çalışarak geçiren birer zavallı haline geliyorsunuz.

Türkiye hiçbir gerçek sorununu tartışmıyor. Bunun için ne özgür bir medyası var ne de faaliyette olan bir parlamentosu. Muhalefet partileri sadece Erdoğan’ın belirlediği alanda faaliyet gösterebiliyor. Gündemi belirleyen Erdoğan’ın bütün konsantrasyonu iç siyasetteki son eşiği de aşmak. Her ne kadar tek adam olsa da suça bulaştığı ve bir gün devran dönerse başına gelecekleri bildiği için asla gevşemiyor. Ülkeyi gerdikçe geriyor. Kendisi ve yakın çevresi devranın dönmemesi için toplum mühendisliği ile yatıp kalkıyor. Bunun için de her şeyin suistimal edilmesi ve propaganda kabilinden yalan üzerine yalan söylenmesi adiyattan bir şey. Baştakilerin demokratik usullerle gideceğini düşünmek oldukça naif kalıyor Türkiye’de.

Bir gün hukuk gelir ve herkes yaptığının hesabını verir mi? Bu, bu karanlık dönemi hemen takip edecek bir şey olmayacak muhtemelen. Türkiye’nin zulüm üreten bu adaletsiz halinin felaketini yaşaması gerekecek önce. Tarihte de bu hep böyle olmuş. Ondan sonrası ne kadar ders aldığımız ile ilgili.

O zaman adaletin ne menem bir şey olduğunu hepimiz öğreneceğiz. Karın doyurup doyurmadığını da.

RTL HD LIVE

SEMİH ARDIÇ

SemihArdic@Tr724.com

AB defteri kapanırken...

TÜRKİYE’İN yarım asırlık ‘Avrupa’ hayalinde mutlu son ihtimali hiç kalmadı. Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) lideri, Reis-i Cumhur Recep Tayyip Erdoğan’ın demokrasinin üçlü sac ayağını teşkil eden kuvvetler ayrılığını fiilen ortadan kaldırmasına Brüksel daha fazla sessiz kalmayacak.

Almanya Federal Meclisi’nin 24 Eylül genel seçimleri öncesindeki son genel kurulunda konuşan Başbakan Angela Merkel, “Avrupa Birliği’ndeki (AB) ortaklar bundan böyle Türkiye’ye uygulanacak politikada ayrılığa düşmemeli. Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın gözleri önünde gelecekteki Türkiye siyaseti hakkında kavgaya tutuşmamız kadar hayret verici bir şey olamaz. Böyle bir durum AB’nin pozisyonunu dramatik şekilde zayıflatacaktır. Bu hataya düşülmemeli” çağrısında bulundu.

SCHULZ: MÜZAKERELERİ SONLANDIRACAĞIM

Türkiye ile AB arasında durmuş vaziyetteki müzakereler Almanya’da 24 Eylül’de yapılacak seçimin öznesi haline geldi. Türkiye’nin tam üyeliğine destek vermiş siyasetçiler bile artık aleyhte konuşuyor. Pazar akşamı Merkel ile televizyon düellosu yapan Sosyal Demokrat Parti (SPD) başbakan adayı Martin Schulz’un Türkiye’nin AB üyelik müzakerelerine dair, “Başbakan olursam buna son vereceğim” ifa-

delerinin ardından AB’den gelen açıklamalar maalesef Türkiye adına umut verici değil.

TÜRKİYE DEV ADIMLARLA AB’DEN UZAKLAŞIYOR

AB Dış Politika Yüksek Temsilcisi Federica Mogherini, “Türkiye ile her konuda mutabık değiliz. Özellikle insan hakları, temel hürriyetler, gazetecilerin durumu gibi bazı konularda tutumlarımızda büyük farklılıklar var” ifadelerini kullandı.

Reuters haber ajansına konuşan bir Avrupa Komisyonu sözcüsü, “Türkiye, Avrupa’dan dev adımlarla uzaklaşıyor ve bu Türkiye’nin Avrupa Birliği’ne üye olmasını imkânsızlaştırıyor. Görüşümüz budur” dedi. Avrupa Komisyonu Başkanı Jean-Claude Juncker de geçen hafta buna yakın sözler sarf etmişti.

Frankfurter Allgemeine Zeitung gazetesi de şu yoruma yer verdi: “Evet, Türkiye’nin AB üyelik müzakereleri bir komediydi. Evet Türkiye hızla Avrupa’dan uzaklaşıyor ve otoriterleşiyor. Türk yetkililer takas işlerinde kullanmak üzere seyahat edenleri tutukluyor. Bu korkunç bir durum. İlişkilerin bu aralar kopması Almanların ya da genel olarak Avrupalıların suçu değil. Ana sebep Erdoğan ve partisi AKP’nin tüm gücü elinde toplama iddiası. Türkiye’nin günün birinde AB üyesi olabileceği ve böylece modern,

TÜRKİYE İLE ALMANYA ARASINDAKİ KRİZ BÜYÜYOR. ‘DEMOKRASİDEN HIZLA UZAKLAŞAN TÜRKİYE İLE NEREYE KADAR?’ SUÂLİNİN CEVAPLARI ALMANYA’DA 24 EYLÜL’DE YAPILACAK SEÇİMLERİN MÜHİM BAŞLIKLARINDAN BİRİ HALİNE GELDİ.

demokratik bir ülke haline gelmesi zaten her zaman bir hayaldi. Ancak bazıları bu görüşü ancak seçim tarihinden önce, geç idrak etti.”

LİDERLER EKİM AYINDA KARAR VERECEK

Yukarıdaki yorumlar günden güne sertleşiyor. Avrupa’da Türkiye’nin imajı hiç olmadığı kadar berbat. Muhtemelen Ekim ayında en umut verici haliyle bile olsa AB tam üyelik müzakereleri askıya alınacak. Şimdiden konuşulan haliyle üyelik defterinin tamamen kapatılması sürpriz olmaz. Zira hükümet başkanları ve devlet başkanlarının iştirak edeceği ‘Liderler Zirvesi’nin tek gündemi olacak: Türkiye için tamam mı, devam mı?

Siyasetin cilvesine bakın ki aynı kişi dün müdafaa ettiği, hatta uğruna baldıran zehri içmeyi göze aldığı değerleri bugün kendi elleriyle imha ediyor. Türkiye'nin 2005'te tam üyelik müzakerelerini başlmasına vesile iki isimden biri (diğeri devrin Dışişleri Bakanı Abdullah Gül) olan Erdoğan, 12 senenin akabinde 180 derece farklı bir tarz-ı siyaseti tercih etti.

Gerçi 17 Aralık 2004'te Roma'da Erdoğan ve Gül'ün imza atarken taahhüt ettikleri ileri demokrasinin bir durakta binilip canları istediğinde inilen bir tramvaydan ibaret olduğunu yine Erdoğan'ın beyanları sayesinde idrak etmiştik.

Erdoğan sadece dahilde AB reformlarını destekleyen kesimleri değil bütün Avrupa'yı aldattı. Vasıta olarak kullandığı AB'nin tasavvur ettiği tek adam rejimiyle telif edilemeyeceğini bildiğinden Saray'da çizdiği yolu takip etmek istiyor. Bunu yaparken de testiye kendisinin değil AB'nin kırdığına dair kuvvetli delillere ihtiyaç duyacak.

AB'NİN SINIR UÇLARI İLE OYNANIYOR

55 Alman vatandaşının Türkiye'de tevkif edilmesi başta olmak üzere Olağanüstü Hal bahanesiyle (OHAL) Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin sıfırlanması, mahkemelelere 'sene sonuna kadar bitirin bu davaları' nevinden alenen talimat yağdırılması Erdoğan'ın istikbalde, başkanlık seçiminden evvel kullanacağı AB düşmanlığının kilometre taşlarıdır.

AB'nin, hassaten birlik içinde siyasî ve iktisadî nüfuzu hiç olmadığı kadar artan Almanya'nın sinir uçlarına dokunuyor. Hesabı çok basit: 'Türkiye ile ipleri koparan biz olmayalım, bunun tarihî mesuliyetini üstlenmeyelim' diyen Avrupalı siyasetçilerin kanaati ağır basacak, dolayısıyla üye yapmasalar bile müzakerelerin ucunu açık bırakacaklardır. Bu kozu da seçim meydanlarında 'Biz hak ettik, fakat üye yapmıyorlar' sloganına dönüştürecek.

AB, TÜRKİYE'YE MUHTAÇ, ÖYLE Mİ?

Erdoğan'a ve mabeynindeki müşavirlere kalsa AB, Türkiye'ye muhtaç. Zira kapıları açar, yüz binlerce Suriyeliyi otobüslerle Avrupa'ya yollayabilirmiş! Dolayısıyla hem Türkiye hudutları içinde bildiklerini okuyabileceklerini hem de AB'nin bütün imkânlarından müstefit olacaklarını zannediyorlar. Üstelik bizi kiskanıyorlarmış...

SPD'NİN BAŞBAKAN ADAYI MARTİN SCHULZ'UN, "BAŞBAKAN OLURSAM TÜRKİYE İLE MÜZAKERELERE SON VERİRİM" ÇIKIŞI MAKES BULDU. CDU LİDERİ VE FEDERAL ALMANYA BAŞBAKANI ANGELA MERKEL DE EKİM AYINDA AB DEVLET VE HÜKÜMET BAŞKANLARININ TÜRKİYE İLE ÜYELİK MÜZAKERELERİNİN SEYRİ HAKKINDA KARAR VERMESİ İÇAP ETTİĞİNİ SÖYLEDİ.

Oysa eğitimden sanata, teknolojiye fert başına gelire, hayat kalitesinden çoğulculuğa, ticaretten bilime hemen her sahada AB'nin fersah fersah gerisinde bir Türkiye dağa küsen tavşan haline düşmeliydi. Bilakis 'tavşan ile kaplumbağa' hikâyesinde geçen azim ve cehdin timsali kaplumbağaya imrenmeliydi.

MÜLTECİ KRİZİNİ ÇOKTAN ÇÖZDÜLER

Mültecilerin 'şantaj' olarak kullanılmasına gelince... Bu bahisteki beyanlar mide bulandırıyor ve zerre kadar insanî değil. Hal-i hazırda

mülteci krizinde Avrupa'nın dünden çok daha hazırlıklı olduğunu, muazzam bir altyapı ve muntazam işleyensistem sayesinde Suriye'den gelen insanların Almanya'ya hızla intibak ettiklerini bilmeyecek kadar cahil olanların tavsiye ve telkinleri ile Türkiye'nin yeni rotası çiziliyor.

Temel hak ve hürriyetler üzerine bina edilmiş AB birileri tarafından teraziye konulabiliyor. Daha müreffeh ve daha insanî bir hayat ideali ne yazık ki Erdoğan ve etrafının saadetine menfaate feda ediliyor.

AB'ye üye olmanın Türkiye'ye getireceği refah ve demokrasiye kilitlenmek yerine yolsuzluk ekonomisi, kaba milliyetçilik ve sathî muhafazakârlık üzerine bina edilen Erdoğan'ın şahsî ikbalinin memlekete maliyeti zannedilenden çok fazla olacak.

YA 2005 İKLİMİ YA DA GÜLE GÜLE...

AB liderleri kendi ikame ettikleri kurallardan feragat edemeyeceğine ve hesap vermek mecburiyetinde oldukları seçmenlerinden gelen itirazlara bîgane kalamayacağına göre sabrın da bir hududu olduğu hakikati ile yüzleşmeye hazır olalım.

Ya Türkiye tekrar 2005 iklimine rücu edecek ya da Ekim'den itibaren hep beraber kazanma kuşağında kaybetmenin elemiini duyacağız. Daha fazla demokrasi ve daha fazla hürriyetin bir lüks olmadığını evvela Erdoğan kabul etmeli ki son üç senenin enkazını kaldırma yolunda ilk adım atılabilsin.

Son çıkışları seçim arifesine tekabül etse bile Merkel ve Schulz, AB'nin hissiyatına tercüman oluyor.

Erdoğan'ın taht-ı tasarrufundaki propaganda makinesinin imal ettiği muhayyel zaferlerin kocaman bir hiç olduğunu müşahede ettiğimizde nedamet hissinin bir faydası olmayacak.

AB defteri kapanırsa ne mi olacak? Görünen köy kılavuz istemez...

MEHMET EFE ÇAMAN

MehmetEfeCaman@Tr724.com

@MehmetEfe_Caman

REJİM VE TÜRKİYE'NİN (ESKİ) MÜTTEFİKLERİ

15 Temmuz sonrası Türkiye dünyanın gündeminde yer almaya devam ediyor. Özellikle ABD, NATO, Avrupa Konseyi ve Avrupa Birliği ile Birliğe üye ülkelerle ikili düzeydeki ilişkiler, Türkiye'de meydana gelen değişiklikler nedeniyle bu süreçte çok etkilendi. Bu etkilere 'sarsıntı' diyelim isterseniz. Türkiye'deki hava, karşı tarafın Ankara'yı anlamaması ile Ankara'ya düşman olması arasındaki bir ekseninde değerlendiriliyor. Havuz medyasını ciddiye alacak halimiz yok elbette. Ama havuz medyasının Saray'ın sesi olmasını, Saray'ın algılarını yansıtması bakımından önemli bir veri kaynağı olduğunu vurgulamak gerektiği kanısındayım. Bu çerçevede baktığımızda, genel olarak tüm Batı'nın, özelde ise özellikle Almanya ve ABD'nin son derece kötü bir imaja sahip olduklarını görüyoruz. Batı algısının neden değiştiği, son derece önemli ve mutlaka yanıtlandırılması gereken bir soru.

AVRUPA BİRLİĞİ'NİN GÖZÜNDEN TÜRKİYE

15 Temmuz sonrasında Türkiye'de neredeyse tüm medya darbe girişiminin arkasında ABD ve Batı olduğunu ileri sürdü. Bu görüşü gülünç ve dayanıksız savlarla ve komplo teorileriyle desteklediler. Bir yılı aşkın süredir, Erdoğan'ın danışmanları da dâhil ABD, AB ve NATO'yu suçlayan, Batı'nın Türk ve Türkiye düşmanı olduğunu, terör odaklarına destek verdiğini, "yükselen Türkiye" ve Erdoğan'ın liderliğinden korktuğunu yoğun

bir şekilde kamuoyuna pompalıyorlar. Bu propaganda makinesi, Adolf Hitler döneminin Nazi rejiminin propaganda stratejisi ile ciddi bir biçimde örtüşüyor. Komplo teorilerinin bü-

olan. Genellikle diktatörlüklerde uygulanan bir metottur. Biz ve onlar denkleme dayalı dış düşman üretmek ve böylelikle hem kamuoyunun iç sorunlarla ilgilenmesini engellemek, hem

15 TEMMUZ SONRASI TÜRKİYE DÜNYANIN GÜNDEMİNDE YER ALMAYA DEVAM EDİYOR. ÖZELLİKLE ABD, NATO, AVRUPA KONSEYİ VE AVRUPA BİRLİĞİ İLE BİRLİĞE ÜYE ÜLKELERLE İKİLİ DÜZEYDEKİ İLİŞKİLER, TÜRKİYE'DE MEYDANA GELEN DEĞİŞİKLİKLER NEDENİYLE BU SÜREÇTE ÇOK ETKİLENDİ.

tüncül konsepti içerisinde, kanıt, ispata ve mantığa dayanmayan iddiaların mütemadiyen tekrarına dayalı bir metot bu. Hedef kitlenin algılarını belirgin şekilde etkileyen, makul aklı ve mantığı devre dışı bırakan tipik bir stratejidir uygulanmakta

de dışarıdan gelen haklı eleştirilerin inandırıcılığının altını oymak için kullanılır. Erdoğan rejimi bunda başarılı oldu. Bu başarıda, Batı'da bu mesele ile ilgili etkin bir strateji olmaması önemli bir rol oynuyor.

Türkiye'nin demokrasi ve in-

san hakları karnesinin Batı tarafından stratejik sebeplerle göz ardı edilmesi ve her şeye rağmen ilişkilerin devamının gerekliliğinin vurgulandığı doktrin yeni bir şey değil. 12 Eylül de dâhil olmak üzere, Batı hiçbir zaman Türkiye ile tüm köprüleri atma gibi bir seçeneği masaya koymadı. Türkiye'nin NATO üyesi olması ve NATO'nun geleneksel olarak stratejiyi değerlere göre incelemesi, burada çok belirleyici. Bu tutum, az çok ABD için de geçerli. AB ise farklılık gösteriyor bu bağlamda. Siyasi bir birlik olan AB için Türkiye elbette tıpkı ABD ve NATO için olduğu gibi önemli bir stratejik ortak; bunu tartışmaya açmıyorum. Fakat Türkiye'nin Avrupa Entegrasyonu'na katılım derecesi ile doğru orantılı olarak AB, Türkiye'nin insan hakları karnesi ve demokrasi standartlarına daima önem verdi. Daha doğrusu önem vermek zorundaydı. Kendi inandırıcılığı gereği bunu yaptı. Dahası, AB için demokratik değerler soyut bir kavram değil. Kopenhag Kriterleri bu konuda son derece somut beklentileri net bir yok haritası ile üye aday ülkelerin önüne koymakta. Türkiye de – şu an artık sadece kâğıt üzerinde dahi olsa – bir üye aday ve bu nedenle AB'nin bahsettiğim kriterleri için bir istisna oluşturmuyor. Daha doğrusu geçmiş zaman kullanalım: Oluşturmuyordu. Peki, bu konuda ne değişti?

KOPENHAG KRİTERLERİ İLE ARADA IŞIK YILI MESAFESİ VAR

Türkiye Kopenhag kriterlerinden o kadar geriye düştü ki, AB karar alıcıları için arada ışık yılı bir mesafe var artık. Ben bu olguyu geçen yılki bir yazım-

da “küme düşen demokrasi” sendromu olarak nitelendirmiştim. Türkiye artık AB kriterlerinden bazıları ile sorunları olan bir aday ülke değil. Bilakis, AB kriterlerinin ruhu ile hiçbir uyumu olmayan, AB tipi demokratik sistemlerin tam tersi uygulamaları kendi standardı haline getirmiş bir yönetim var bugün Türkiye'de. Bunu, birçok AB liderinin artık Türkiye'deki yönetimden veya devletten bahsederken “rejim” kelimesini kul-

AB KRİTERLERİNİN RUHU İLE HİÇBİR UYUMU OLMAYAN, AB TİPİ DEMOKRATİK SİSTEMLERİN TAM TERSİ UYGULAMALARI KENDİ STANDARDI HALİNE GETİRMİŞ BİR YÖNETİM VAR BUGÜN TÜRKİYE'DE.

lanmasından da anlıyoruz. Kısacası, Türkiye artık kendisiyle üyelik müzakerelerine başlanan ülke değil. Hatta daha da açık söyleyeyim, 1998 Lüksemburg zirvesinde genişleme haricinde bırakılan Türkiye'den çok ama çok daha geride olan bir ülke var bugün.

Hatırlayalım, 1998'de Türkiye Kopenhag Kriterlerini sadece yerine getirmemekle kalmıyor, bu kriterleri aynı zamanda reddediyordu. Dönemin başbakanı Mesut Yılmaz üyeliğin Türkiye'nin meşru hakkı olduğunu ileri sürüyor, AB ise hem Türkiye'nin Avrupa aidiyetini sorguluyor, hem de Ankara'nın demokrasi ve insan hakları karnesini öne sürerek kendi huku-

kuna dayalı ve haklı bir argümanı masaya getiriyordu. 1999 yılında Bülent Ecevit döneminde Türkiye Kopenhag Kriterlerini kabul etti ve bunların gereğini yerine getirme yönünde eylem planları geliştirmeye başladı. AKP bu mirası devraldı ve bu kıstaslara göre AB demokratik seviyesini yakalamaya yönelik mevzuat reformu ve uygulama adımlarına devam etti. Fakat tüm sıkıntılarına rağmen, 1998 Türkiye'si bile bugünkü ile mukayese kabul etmeyecek şekilde daha ilerideydi. Çünkü bu dönemde tüm sorunlarına rağmen yerleşik bir anayasal düzen, güçler ayrılığı, hesaplanabilir bir bürokrasi ve denetlenebilir bir meclis ve hükümet vardı.

KENDİ YASALARINA UYMAYAN BİR DEVLET

Bugün olan ise, tüm devletin tek bir güç odağına bağlanması ve buna bağlı devlet çöküşü. Bugünkü rejimde kendi anayasasına ve yasalarına uymayan bir yönetim var. Bu yönetim, anayasal siyasi sistemle bağıni tamamen kopartmış durumda. Keyfiliğin hukuksuz alanında, kanunsuz ve kişiye özel işlemler yapan bir yargı ve bürokrasi var. Anayasanın ve yasaların belirlediği dikey hiyerarşik yapının tümüyle çözüldüğü, bunun yerine yatay hiyerarşilerin ortaya çıktığı bir yapı var. Bu yapıya siyasi sistem demek mümkün değil. Çünkü ortada bir sistemsizlik var. Her şeyin tek adamın iki dudağı arasında olduğu, derin yapıların gayrikanuni kanallardan bu kişisel diktatörlük üzerinde öyle ya da böyle etkin olduğunun gözlemlendiği, hesapsız kitapsız, anayasa ve yassız bir yapı.

Devlet olma özelliğinin bile sorgulanması gereken bu ya-

pının AB tarafından muhatap kabul edilmesinin tek sebebi, mevcut çıkarlar. İşte bamteli de burada. AB, aynı NATO ve ABD gibi artık Türkiye'yi yalnızca kendi kısa ve orta vadeli çıkarları perspektifinden değerlendiriyor. Bunların başında, AB ile Ankara arasındaki mültecilere ilişkin memorandum geliyor. Türkiye'nin kendi sınırlarındaki Suriyeli ve diğer sığınmacıları AB'ye göndermemesi üzerine kurulu bu denklemde, AB Erdoğan'ın geçmişte şantaj argümanı olarak kullandığı sınırların açılması ve sığınmacı yüz binlerin Avrupa'ya girmesinden korkuyor. AB'yi 15 Temmuz'dan bu yana üyelik müzakerelerini Avrupa Parlamentosu'nun bu yöndeki tutumuna karşı durdurmasının arka planında bu var.

ALMANYA İŞARET FİŞEĞİNİ ATEŞLEDİ

Fakat şu anda bu politika sarılmaya başladı. Başta Almanya olmak üzere birçok AB üyesi hükümet, Erdoğan rejimine yönelik daha etkin politikalara kapıyı aralamaya kararlı görünüyor. İlk etapta genişletilmesi ve derinleştirilmesi gereken Gümrük Birliği ortaklığı Almanya'nın vetosu ile gündemden çıktı. Oysa bu gerçekleşse, Türkiye mevcut GB'nin dışında tarımsal ürünleri de kapsayan bir seri avantaja kavuşacak ve bu dış ticaret açısından muzdarip Türkiye için büyük bir artı değer oluşturacaktı. Başta Deniz Yücel gibi Alman gazeteci ve insan hakları savunucularının gayri hukuki sebeplerle keyfi olarak tutuklanması, bunun ardından bu tür tutuklamaların ve pasaport iptallerinin rejimin şantaj enstrümanı olarak kullanımına devam edilme-

si, bardağı taşırdı. 3 Temmuz TV düellosunda merkez sağ ve merkez solun 24 Eylül seçimleri ardından bir dizi yaptırımı devreye sokacağı artık kesin. Seyahat uyarılarından AB fonlarına, üyelik müzakerelerinin dondurulmasından Türkiye'nin Interpol veri tabanından çıkartılmasına kadar bir somut önlemler silsilesi bu sonbaharın Erdoğan rejimi için zor bir dönem olacağının işaretlerini veriyor.

BAŞTA ALMANYA OLMAK ÜZERE BİRÇOK AB ÜYESİ HÜKÜMET, ERDOĞAN REJİMİNE YÖNELİK DAHA ETKİN POLİTİKALARA KAPIYI ARALAMAYA KARARLI GÖRÜNÜYOR.

ULUSLARARASI ÇERÇEVEDERİ ERDOĞAN'IN MEŞRUIYETİ ABD YARGISINA BAĞLI

ABD'de ise Zarrab davası ve Halkbank davaları, Erdoğan'ın İran ambargosunun delinmesi yönündeki siyasi sorumlu olduğu gerçeğini hukuki süreç ardından tescilleyecek. Bunun rejimin uluslararası hukuk çerçevesindeki meşruiyeti ve dokunulmazlığı bakımından yıkıcı etkileri olacak kanısındayım. Bunun yanı sıra Erdoğan'ın korumaları hakkında açılan davada göstericilere saldırma emrinin bizzat Erdoğan tarafından verildiği savı mahkemede kabul edilirse, bu yine rejimin ve Erdoğan'ın meşruiyeti bakımından ciddi uluslararası sonuçlar doğurabilir. Fakat bunlardan çok ama çok daha önemli olan, Erdoğan'ın MIT kanalı ile Türkiye'deki yasalara da aykırı şekilde, ABD ve Batı

tarafından terörist kabul edilen Suriye'deki cihatçı gruplara silah ve mühimmat sevkiyatı yapması. Bu elbette rejimin ideolojik tercihleri ile de alakalı bir durum ve ABD bunu biliyor. Bu görüşü destekleyen birçok kanıt var. Mesela IŞİD'li teröristlerin Türkiye'de tedavi edilmeleri, petrol ticareti, bazı IŞİD elemanlarının Türk topraklarında ikamet etmesi, cihatçıların Türk topraklarını halen kullanmaya devam etmeleri ve daha bir sürü kanıt, Erdoğan rejiminin sorunları arasında. En güçlü olgulardan bir diğeri ise PYD konusu. ABD'nin artık Ankara'yı sadece kâğıt üzerinde bir müttefik olarak algıladığı bir sır değil. Yine, Rus yapımı silahların ABD ve NATO'nun tüm eleştiri ve uyarılarına karşı Ankara tarafından ısrarla alınmak istenmesi de sorunlar arasında. Bunlara geçen yazının konusu olan, NATO yanlısı subayların tasfiyesi ile Erdoğan rejiminin (severek ya da metazori) Avrasyacı yönelimlerini de dâhil edelim. Tüm bunlar Türkiye için ciddi sonuçlar doğurabilecek meseleler.

Bu yazının işaret ettiği hususların Almanya seçimleri ve Kürdistan referandumu sonrası dönemde ön plana çıkarak önem kazanacağını ve Türkiye'deki rejimin kaderi konusundaki dış belirleyiciler arasında yer alacağını düşünüyorum. Diğer bir dış belirleyici unsur olan ekonomik istikrar konusunun bu yazıda sıralanan sorunlar ekseninde ciddi bir etki altında kalacağını bildiğim için, bu konulara kafa yormanın sadece entelektüel bir merakı doyurmaktan çok daha önemli olduğuna inanıyorum. Fakat bu da başka bir yazının konusu olsun, ne dersiniz?

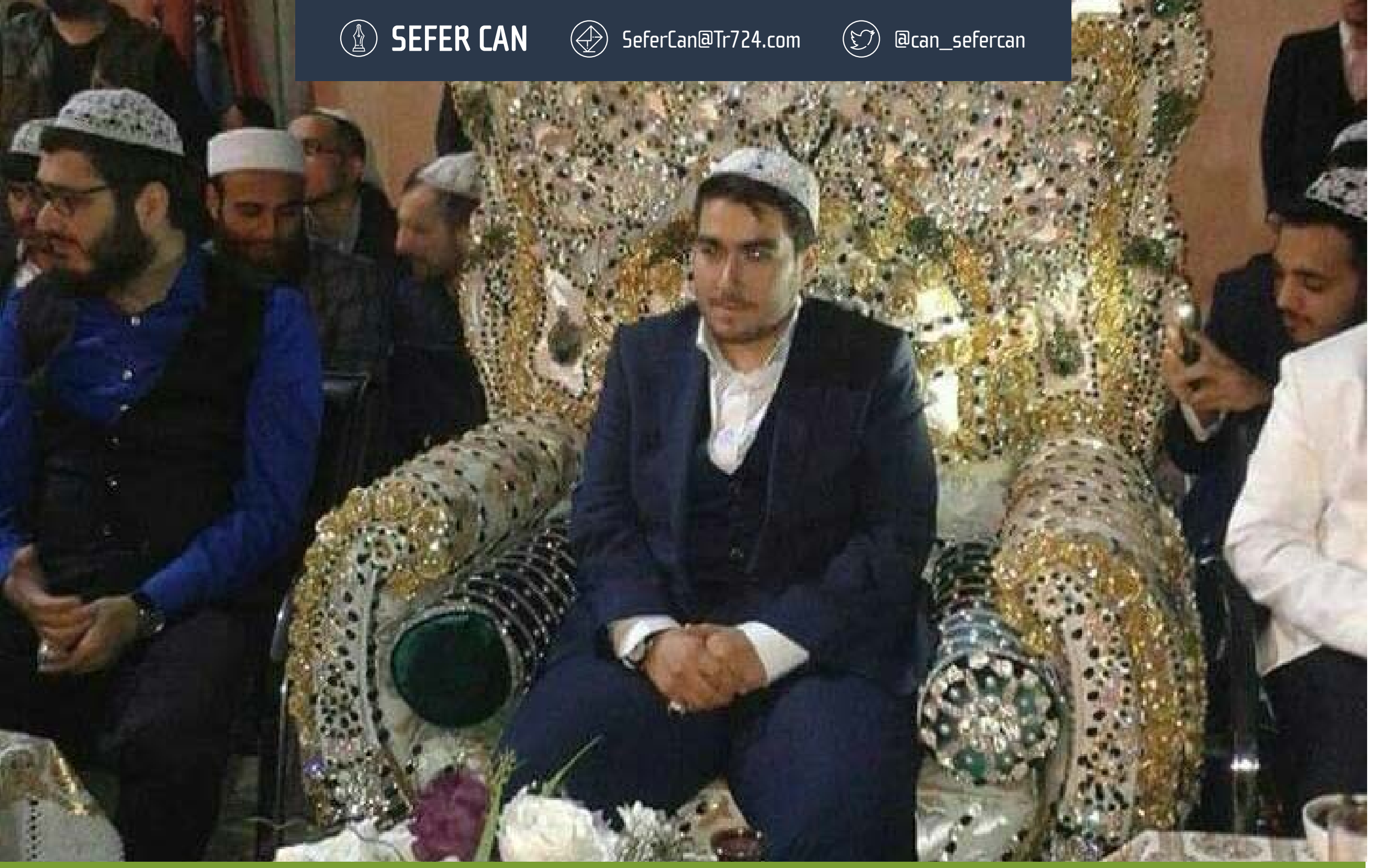
SEFER CAN

SeferCan@Tr724.com

@can_sefercan

Operasyon sırası Menzil'de mi?

İSLAM'I 'CEMAAT' halinde yaşamaya çalışan tabir yerindeyse 'örgütlü' müslümanları en genel tasnifle ikiye ayırabiliriz: Köktençiler ve gelenekçiler.

Müslümanların yeniden güçlenmesi idealini köke/asli kaynaklara inmekle mümkün görenlere farklı isimler verilebilir. Selefiler, radikaller, köktendinciler ya da batı literatüründeki fundamentalistler diyebiliriz. 'Geleneksel Müslüman' köktençilerin kendileri dışındaki herkese verdikleri isim. Dini bireysel yaşayan cami cemaati de, tarikat ve cemaatler de onların gözünde aynıydı. Geleneksel Müslüman, onların nazarında bilinçlenmemiş, İslam'ı bir kültür olarak yaşayan insanlardı. Bireysel dindarlara da çok kızarlardı ama asıl öfkeleri bilhassa tarikatlaraydı. Marks'ın 'din afyondur' önermesine bile hak verecek şekilde tarikatların müslümanları uyuşturduğunu savunurlardı. Bilinçlenme diye sundukları şey

ise siyasal talepli örgütlenmelerin dışında kalmaktı. Esasta ana kaynaklara dönüşle birlikte usulde çağcıl metotların kullanılması gerektiğini öne sürerlerdi. Partileşme, kamuoyu oluşturma, sokak hareketleri gibi gelenekte ve ana kaynaklarda kaydı olmayan

**BİZDEKİ KÖKTENÇİ/
SİYASAL İSLAMCI
KESİM KENDİ
İDEOLOGLARINI
YETİŞTİREMEDİ.
ONUN İÇİN BİR
TERCÜME HAREKETİ
NİTELİĞİNDEN
SIYRILAMADI. İRAN,
PAKİSTAN VE MISIR'DA
YAZILANLARLA
KENDİLERİNE ROTA
BELİRLEMeye
ÇALIŞTILAR.**

yöntemleri kullanmamayı neredeyse nifak sayarlardı.

Bizdeki köktençi/Siyasal İslamcı kesim kendi ideologlarını yetiştiremedi. Onun için bir tercüme hareketi niteliğinden sıyrılmadı. İran, Pakistan ve Mısır'da yazılanlarla kendilerine rota belirlemeye çalıştılar. Gelenekçiler ise 'müceddid' olarak tanımladıkları Süleyman Hilmi Tunahan, Zahit Kotku ve Said Nursi gibi isimlerle topluma daha fazla ulaştı ve etkin hale geldi. Onlar, siyasallaşmadan devletten pay almayı tercih etti. Merkez sağ siyasetçiler bu alışverişten kârlı çıktığını düşünerek tarikat ve cemaatlere pay vermeyi sürdürdü.

ERBAKAN'LA BAŞLAYAN SÜREÇ

Necmettin Erbakan'la birlikte ilk defa Siyasal İslam tanımına yakın bir hareket ile bir tarikat ortak küme oluşturdu. Nakşibendiliğin Zahit Kotku kolu partiyi kurmuş

gibiydi. Fakat parti ile tarikatın birlikte yürümesi hiç kolay değildi ve kısa süre sonra daha gevşek ve inorganik bir ilişkiye dönüştü. Her iki taraf da bundan hoşnut değildi ama başka seçenekleri yoktu birbirlerine katlanarak devam ettiler. Milli Görüş, siyasi alanda ilerledikçe hem İskenderpaşa Cemaati'nden bağımsızlaşmaya çalıştı hem de diğer cemaat ve tarikatlara da sınırlı ölçüde açıldı. Diğer büyük Nakşi kolu İsmailağa ise orta sınıf ticaret erbabı içinde varlığını sürdürüyor, sadece büyük oy deposu işlevi görüyordu.

MENZİL TARIKATI ODAKTA

Tam bu günlerde başka bir tarikat sosyal ve siyasal alanda görünürlük kazanmaya başladı. Adıyaman'da kurulduğu küçük beldenin adıyla anılan Menzilciler, 12 Eylül Çanakkale sürgünüyle bütün Türkiye'ye adını duyurdu. Tarikatın şeyhi Muhammed Raşit Erol, Çanakkale'de daha kolay ulaşılır hale geldikten sonra iki grup insanın ilgi odağı haline geldi. Alkol bağımlılarının bu tarikata gidererek bu kötü alışkanlığı terk ettiği kulaktan kulağa yayılıyordu. Fakat gerçek patlamayı yapmalarını Ülkücü akını sağladı. 12 Eylül'de cezaevine düşen veya dışarıda sahipsiz kalma duygusu yaşayıp tutunacak dal arayan Ülkücüler, Menzil'e intisap etti. Devletteki paylaşıma yeni bir ortak gelmişti. Milli Görüş hareketine göre devletle daha fazla içli dışlı bir gruptu. Bazıları MHP'de devam etti, bazıları ise Turgut Özal'ın ANAP'ına yaklaştı. Çoğunluk genç olduğundan siyasi vitrinde görünmek yerine bürokrasiye bilhassa emniyete ağırlık verdiler.

Özal'la birlikte bürokraside etkinliği artan diğer grup Fethullah Gülen'in 'Hizmet Hareketi' idi. Başlangıç günlerinde Siyasal İslamcıların burun kıvırdığı ço-

cuklar iyi bir eğitim alarak büyümüşü. Bediüzzaman'ın tespitleri doğrultusunda eğitim faaliyetlerine odaklanan Cemaat kısa sürede sadece Türkiye'de değil, dünyada tanınan bir markaya dönüştü. Özal'dan sonra Süleyman Demirel ve Tansu Çiller de 'Hocafendi'nin eğitim ağırlıklı ekolünü destekledi. 28 Şubat'ın biçme hamlesi ise Bülent Ecevit'in direnişine takıldı.

2002'DEKİ AKP'NİN VİTRİNİ VE TABANI

2001 ekonomik krizinin tetiklediği siyasi kaos yeni bir parti doğurdu. AKP, Cem Uzan'ın sağ partileri barajın altına çekmesinin de katkısıyla iktidar oldu. Belediye ağırlıklı bir kadroydu. Milli Görüş kadrolarının azımsanmayacak kısmı Erbakan'ın yanında kalmıştı ve AKP'yi 'mescid-i dırar' (fitne mescidi) olarak görüyorlardı. Partinin lideri Recep Tayyip Erdoğan, hem Batılılarla hem de Çevik Bir gibi yerel dinamiklerle yaptığı görüşmelerde 'Milli Görüş gömleğini çıkaracağı' sözünü vermişti. Bu yüzden o kadroları ilk anda vitrine koyamazdı. Yıllarca Avrupa Birliği karşıtlığı yapmış kadrolarla uyum sürecini yürütmesi de kolay ve inandırıcı olmayacaktı.

GAVS MI ERDOĞAN MI TERCİHİNDE TEREDDÜTSÜZ ŞEYHLERİNİ SEÇERLER. ERDOĞAN DA BUNU BİLİYOR.

Erdoğan'ın tek seçeneğindeki vardı: Hizmet Hareketinin iyi eğitilmiş kadrolarıyla çalışmak. Ancak onları hep orta kademe bürokrati olarak tuttu. Meclis'te birkaç sembolik isim dışında kimseye yer vermedi. Bırakın bakanı, müsteşar ve genel müdür düzeyinde bile alternatifsizlikten atanmış

birkaç isim haricinde yapmadı. Yüzde yüz biat etmeyeceklerini ve hukuksuz emre direneceklerini düşünüyordu. Nitekim 17-25 Aralık Yolsuzluk soruşturmalarını cemaatten bildi. Ortadaki delillere rağmen, başka güçlü bir motivasyon olmadan kimsenin böyle bir şeye cesaret edemeyeceğinden hareketle bu sonuca varıyordu. Yolsuzluk soruşturması değil darbe yapıldığını gösterecek delil olsa polislerin yargılanması 3 yıldır sürüncemede kalmazdı.

KENDİ BÜROKRASİSİ HÂLEN YOK...

Erdoğan, bürokraside kendi kadrosunu henüz yetiştiremedi. İmam hatip liselerinin çoğalması ve zeki öğrencileri toplamak için promosyon yapması filan hep bu çabanın sonucu. O güne kadar diğer cemaat ve tarikatlardan faydalanacak. Yararlanacağı grupların yekpare olmaması ve yüzde yüz biat konusunda kararlı. Sorunsuz çalıştığı camialar hep onun müdahalesiyle birkaç parçaya bölündü. Hizmet Hareketi'nde bunu başaramadığı için yok etmeye çalışıyor. Menzil Tarikatını da benzer bir sonuç bekliyor. Zira onlar hem tek parça halindeler, hem de Gavs mı Erdoğan mı tercihinde tereddütsüz şeyhlerini seçerler. Erdoğan da bunu biliyor. Sağlık ve enerji başta olmak üzere önemli bakanlıkları yıllardır yönettiler. Ve yavaş yavaş mevzi kaybedecekler. Son günlerdeki taht görüntüleri ve diğer paylaşımlar düğmeye basıldığını gösteriyor.

Zaten Siyasal İslamcılarla tarikatlar arasında kan uyuşmazlığı var. İstanbul merkezli tarikatlara bile Müslümanları uyutuyor gözleriyle bakıyorlar, Menzil görüntüleri laikçilerden fazla onların öfkesini kabartır. Köktencilik/Selefilik fikir babası İbni Teymiyenin mutasavvıflara 'şeytanın velileri' diyecek kadar ileri gittiğini unutmayın.

'DARBECİLER' TBMM'Yİ ORTADAN NASIL KALDIRDI?

🔦 ADEM YAVUZ ARSLAN

✉ AdemYavuz@Tr724.com

🐦 @ademyarlan

Kestirmeden, doğrudan ve 'kitabın ortasından' ifade etmek gerekirse TBMM şu anda fiilen ortadan kaldırılmış durumda.

Peki bunu kim yaptı?

15 Temmuz akşamı yaşanan tuhaf darbe girişimine katılan pilotlar değil. (Meclisin bombalanması hadisesi tek başına 15 Temmuz'un bir 'operasyon' olduğunun delili sayılabilir fakat bu yazının konusu o değil.)

Tutuklanan muhalif milletvekilleri de.

TBMM'yi ortadan kaldıran bizzat Erdoğan ve AKP'nin kendisi. Üstelik bunu o kadar ustaca yaptılar ki Türkiye kamuoyu konudan haberdar bile olamadı.

ASIL DARBE 22 TEMMUZ'DA YAPILDI

Rakamlara ve tarihlere boğmadan izah edeyim...

15 Temmuz bahanesiyle Erdoğan, 22 Temmuz 2016'da OHAL

694 SAYILI KHK İLE MİLLETVEKİLLERİ HAKKINDA SORUŞTURMA YETKİSİ TEK ELDE TOPLANDI VE SARAY'IN EMRİNDEKİ ANKARA CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI'NA VERİLDİ. BU MADDE İLE TBMM'NİN LAĞVEDİLDİĞİNİ SÖYLEMEK MÜMKÜN.

ilan etti. 'Üç aylık bir süre için' denilen OHAL, sürekli uzatıldı ve bugün itibariyle artık 'rejimin resmi adı' denebilir.

Zira Erdoğan'ın açıkça söylediği şekliyle 'ihtiyaç hissedildiği sürece OHAL devam edecek'.

OHAL rejiminin simgesi ise KHK'lar oldu.

Bugüne kadar kış lastiğinden evlilik programlarına, rektör seçimlerinden iflas düzenlemelerine kadar onlarca başlıkta KHK çıkarıldı.

Söz konusu yasaların evrensel hukuk kuralları ile uzaktan ya-

kından ilgisi yok.

TBMM'nin ortadan kaldırılması ise geçtiğimiz günlerde sabaha karşı çıkarılan 693 ve 694 sayılı KHK'lar ile tartışılmaya başlandı fakat mesele o kadar basit değil.

Gerçi 694 sayılı KHK ile milletvekilleri hakkında soruşturma yetkisi tek elde toplandı ve Saray'ın emrindeki Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'na verildi. Bu madde ile TBMM'nin lağvedildiğini söylemek mümkün.

Fakat karşımızda daha sistematik bir yok etme politikası var.

TBMM 1 YILDA SADECE 18 YASA YAPABİLDİ

Şöyle ki...

Erdoğan rejimi TBMM’de görüşülerek çıkarılması gereken yasaları artık KHK ile tek celsede çıkarıyor. Mesela OHAL’in ilan edildiği 22 Temmuz 2016’dan bu yana TBMM’de yapılan kanun sayısı 301.

Rakamı görüp ‘neredeyse her gün bir yasa yapmışlar’ diyebilirsiniz fakat kazın ayağı öyle değil.

Çünkü söz konusu 301 yasadan 275’i uluslararası anlaşmaların onaylanmasından ibaret. Yani uluslararası hukuku ilgilendiren bir konu ve söz konusu yasalar için zaten KHK çıkarılmıyor.

Geriye kalan 26 kanundan 2’si bütçe 1’i ise Anayasa ile ilgili. 5 tanesi ise OHAL ilanından sonra çıkartılan bazı KHK’ların Meclis’te onayı. Bu üç başlıkta da KHK çıkarılmıyor.

Geriye ise 18 kanun kalıyor. Yani TBMM son bir yılda toplam 18 kanun çıkarabilmiş.

Oysa aynı dönemde 28 OHAL KHK’sı çıkarıldı.

Bunların 26 tanesinde kanunlarla ilgili değişiklikler var. Söz konusu 26 KHK’da 1048 maddelik işlem yapılmış ve toplamda 439 kez mevzuat değişikliğine gidilmiş.

OHAL darbecilere karşı çıkarılmıştı ve mantıken yapılacak düzenlemelerin bunlarla ilgili olması gerekirdi. Fakat gelin görün ki hükümet OHAL bahanesiyle iğneden ipliğe her konuda KHK çıkardı.

Öyle ki evlilik programlarından rektör atamalarına, vergi mevzuatlarından orman yasalarına, pasaport düzenlemelerin-

OHAL DARBECİLERE KARŞI ÇIKARTILMIŞTI VE MANTIKEN YAPILACAK DÜZENLEMELERİN BUNLARLA İLGİLİ OLMASI GEREKİRDİ. FAKAT GELİN GÖRÜN Kİ HÜKÜMET OHAL BAHANESİYLE İĞNEDEN İPLİĞE HER KONUDA KHK ÇIKARDI.

den icra iflaslara kadar her konuda KHK çıkarıldı. 110 binden fazla kamu çalışanı sorgusuz sualsiz, hiçbir hak hukuk gözetilmeden işinden atıldı.

Üstelik bu yapılan düzenlemeler, Anayasa Mahkemesi’nin daha önceki tüm içtihatlarına aykırı olarak ‘KHK’ları denetleyemeyeceği’ yönündeki kararı nedeniyle kalıcı hale geldi.

Yani günün birinde OHAL bitse bile KHK’larla yapılan bu dü-

DARBECİLER BAŞARILI OLAMADILAR FAKAT 22 TEMMUZ 2016’DA İLAN EDİLEN OHAL REJİMİNDE ÇIKARILAN KHK’LAR İLE “TBMM’NİN GÖREVLERİNİ KISMEN VEYA TAMAMEN YAPMASINI ENGELLEME” SUÇU İŞLENMEYE DEVAM EDİYOR.

zenlemeler kalıcı olacak.

ERDOĞAN’IN ARTIK VEKİLLERE İHTİYACI KALMADI

Rakamlar son derece açık.

15 Temmuz’u bahane eden Erdoğan rejiminin TBMM’nin yetkilerini gasp ettiğini teyit ediyor. TBMM’nin yapması gereken yasama faaliyetleri artık KHK’lar eliyle yapılıyor ve bu düzenlemeler yargı denetiminin dışında.

Erdoğan’ın başkanlık ettiği Bakanlar Kurulu artık yasama organı gibi çalışıyor ve milletvekillerine ihtiyaç kalmamış durumda.

Şimdi en başa dönelim.

15 Temmuz akşamı yaşanan tuhaf darbe girişiminin gizemi halen çözülemedi. Cevapsız sorular ve çelişkiler ortada duruyor.

Üstelik aradan geçen sürede ortaya çıkan detaylar ve sanıkların ifadesi gösteriyor ki o gece yaşananlar bir darbe girişiminden çok ‘iktidar tarafından kurgulanmış bir kumpasa’ benziyor.

Yaşanan her ne olursa olsun darbeciler “cebir ve şiddet kullanılarak TBMM’yi ortadan kaldırma” eyleminde bulundular.

Allah’tan başarılı olamadılar.

Darbeciler başarılı olamadılar fakat 22 Temmuz 2016’da ilan edilen OHAL rejiminde çıkarılan KHK’lar ile “TBMM’nin görevlerini kısmen veya tamamen yapmasını engelleme” suçu işlenmeye devam ediyor.

Hem de bizzat Erdoğan’ın eliyle.

(NOT: www.avukatmektuplari.com adresindeki sitede konuyla ilgili çok kapsamlı bir çalışma yayınlandı. Meraklısı oradan detaylarına bakabilir)

SELİM GÜNDÜZ

SelimGunduz@Tr724.com

TR724 VE DÜŞÜNCE ÖZGÜRLÜĞÜ

VOLTAİRE'İN düşünce özgürlüğüyle ilgili meşhur cümlesinin aslı bilinenden az farklı. 1770'lerde Le Riche başkeşişine şu cümleyi yazar Voltaire: "Muhterem Başkeşiş, yazdıklarınızdan nefret ediyorum ama yazmaya devam etmeniz için canımı veririm." Yeri geldiğinde hepimiz böyle düşündüğümüzü öne süreriz. "Ben düşünce özgürlüğüne karşıyım" diyen tek kişi çıkmaz. Ama düşüncemizin zıddı bir fikirle, hatta az farklı bir versiyonuyla karşılıncınca bir anda işler değişir.

Yeniçeriler, isyan ettiklerinde kendileriyle müzakere etmek isteyen vezir ve sadrazamlara "söyletmen urunnn!" vaveylaıyla saldırırdı. Maalesef bu kod genetiğimize işlemiş. Bize birebir paralel düşünmeyen hiç kimse'nin konuşmasına veya yazması-

na tahammülümüz yok. Bir insanın kendi 'aile'sinden birilerinin konuşmasına tahammülü yoksa evin dışındakilerin konuşmasına

BİZE BİREBİR PARALEL DÜŞÜNMEYEN HİÇ KİMSENİN KONUŞMASINA VEYA YAZMASINA TAHAMMÜLÜMÜZ YOK. BİR İNSANIN KENDİ 'AİLE'SİNDEN BİRİLERİNİN KONUŞMASINA TAHAMMÜLÜ YOKSA EVİN DIŞINDAKİLERİN KONUŞMASINA NASIL TAHAMMÜLÜ OLSUN!

nasıl tahammülü olsun!

BEĞENMEZSENİZ...

Köşe yazısı demek 'yorum' demektir. "Ben böyle düşünüyorum" demektir. Okursunuz. Beğenmezseniz, saçma bulursanız -diyelim ki gerçekten saçma!- yarım bırakırsınız okumazsınız. Kalkıp o yazının üstünden mevzi kurup toptan bir genellemeye girişerseniz en basitiyle ayıp edersiniz. Hele hele 'üst akıl' benzeri sözlerle gıyabi düşmanlar hayal edip "Onlar basit birer piyon, yazdırıyorlar, yaptırıyorlar, saldırtıyorlar, imdat bizi yok etmek istiyorlar..." dersiniz komik olursunuz. "Uhuvvet ve kendini yenileme gayreti" bir yazıyla yıkılabilecek bir şeyse bırakın yıkılsın! Bu değerler lafla gerçekleşmeyeceği gibi lafla da yıkılmaz. Endişelerinizde samimiyseniz normalde

3-5 bin okunacak bir yazıyı fer-yad-ı figanla on binlere okutma-ya çalışmazsınız, durup durup 'timeline'ı velveleye vermezsiniz.

Bir de diyelim ki siz "dil bilmeyen", "şarka bakmaz, garbı bilmez" biri değilseniz, oturur yazının "tehlikeli" ve "yıkıcı" tezlerine karşı, bir başka yazı yazarsınız. Yayınlanmayanın 'iki yüzü kara'! Tüm mevzu bu kadar basit.

ALATURKA VE ŞARKLI OLMAMA
"Alaturka ve şarklı olmama" mücadelesi verenler önce düşünce özgürlüğüne sahip çıkmalı. "Söyletmen urunnn!" diye sayhalanan bir 'Yeniçeri'ye dönüşmemeli. Bir yandan herkesin istişarelerde fikrini açıktan söyleyebileceği bir özgürlük ve şeffaflık atmosferi iste, diğer yandan "falanlar niye yazıyor, niye hala atmadılar, niye şunu diyorlar, şurda yazmasın da burda yazsın" de!

TR724'te "Özeleştirme yapma, kendini yenileme, şark kurnazı olmama, eski alışkanlıkları atma, faşist kalıntılardan arınma..." ile ilgili onlarca yazı çıktı. Tüm bunları görmezden gelip bir iki yazıda siteyi 'gericilik'le suçlamak kimseye yakışmaz.

Somut bir delil olmadan ithamda bulunmama -velev düşmanınız olsa- genellememe, hissi olma-

SİZ "DİL BİLMEYEN", "ŞARKA BAKMAZ, GARBI BİLMEZ" BİRİ DEĞİLSENİZ, OTURUR YAZININ "TEHLİKELİ" VE "YIKICI" TEZLERİNE KARŞI, BİR BAŞKA YAZI YAZARSINIZ. YAYINLAMAYANIN 'İKİ YÜZÜ KARA'! TÜM MEVZU BU KADAR BASİT.

ma, komplo teorilerine sığınma-ma, insanları "proje" ve "piyon" gibi sözlerle yaftalamama tabii ki herkesten beklenmez. Ancak söz söyleme pozisyonunda bulunanların bu konuda daha insafli olması, üzerlerindeki sorumluluğun gereğidir.

ÖZÜR

Bu nedenle de düşünce özgürlüğünü herkes bu kıvamda içselleştirmemiş olabilir. Onların da başımızın üstünde yeri var. O nedenle bu son yazı ve TR724'te şimdiye kadar çıkmış rencide edici tüm yazılar için hepsinden özür dileriz.

Müstear isimlerimiz de var. Bunlar bir yerlere rahat "atış" yapabilmek için değil. Bunu iddia edenler çok ayıp ediyor. Malum

mafya tarafından işgal edilmiş, fütursuzca insan ve akraba avcılığı yapılan talihsiz bir ülkemiz var. Daha ötesinden bahsetmeye gerek var mı?

TR724'ÜN HEDEFİ

TR724'ün yayıncılık hedefi sadece 'hizmet'le ilgili tüm düşüncelere yer vermek değil. Geniş bir hedefimiz var. Evrensel hak ve özgürlüklerden mahrumiyetin zulmünü çeken her kesimin sesi olmayı düşünüyoruz. Hatta bu konudaki bazı eski ve yanlış reflekslerimizi köreltmek, yaptığımız hataları telafi etmek derdindeyiz.

Türk, Kürt, Ermeni, Alevi... diye bir ayırımımız yok. 'İnsan' olma paydasında tüm mazlumlara omuz verme peşindeyiz. Her biri vicdani rüştünü defaatla ispat etmiş genel yayın yönetmenleri, akademisyenler, yazar ve mahir gazetecilerden oluşan güçlü bir kadromuz var. Hepsi medar-ı iftiharımız. Yanlış yaparsak cevabını, sözünü sakınmayan bu kadrodan alacağımız bilinciyle hareket ediyoruz. Ki onlar da sağ olsunlar her yanlışımızda bizi kibarca uyarıyor. Dersimizi alıyoruz.

Acı olan, düşünce özgürlüğü düzeyimizin henüz 18. yüzyılda yaşamış Voltaire düzeyine ulaşmamış olduğunu idrak etmek.

BÜLENT KENEŞ

Bulentkenes@tr724.com

@bkenes

AVRUPA'DA BİR BAYRAM NAMAZI VE 'ÜRKÜTÜLEN KURBAĞALAR'

O meşhur atasözünün “attığın taş ürküttüğün kurbağaya değmeli” versiyonu da var ama bizim vakamıza “kıldığın namaz ürküttüğün kurbağaya değmeli” versiyonu sanki daha uygun gibi. Bu atasözünün salık verdiği şey, yapılan işlerin, takınılan tavrın, hal ve hareketlerin sonuçlarının, yararının ve hikmetinin sebep olacağı muhtemel mahsur ve zararlarından fazla olmasını gözetmenin gerekliliği... İlkesel olduğu kadar pragmatik ve pratik açıdan da hiç fena sayılmayacak bir ölçü bu.

Peki yaşadıkları ya da hükümlerferma oldukları coğrafyalardaki halleriyle ibretlik bir perişanlığı temsil eden Müslümanlar bu ölçünün ne kadar farkında. Dahası, yaşanmışlıklardan süzülüp gelen bir tecrübeyle oluşmuş bu ölçünün gereklerini ne kadar yerine getirebiliyorlar?

Pek yerine getiremedikleri Müslüman ülkelerin mevcut perişan hallerinden yeterince belli. Neredeyse tüm Müslüman ülkelerinde ya kavga-döğüş ve kan var ya da zulüm, baskı, yolsuzluk ve ahlaksızlıklar... İnsanın insan olarak en değersiz olduğu, insan hayatına beş paralık kıymet verilmediği coğrafyalarla Müslüman coğrafyaların neredeyse birbir örtüşmesi bir tesadüf olmasa gerek.

MÜSLÜMANLAR ACI TECRÜBELERDEN DERS ÇIKARMAKTAN BİLE ACİZ

Bu feci tablonun bir başka somut göstergesini ise, inandığı veya tercih ettiği şekilde özgürce yaşayamadıkları ya da zulüm ve hayati tehlike altında buldukları için baskıcı İslam ülkelerinden kaçarak çareyi Avrupa ülkelerine sığın-

meye çalıştıkları bu ülkelerin gerçekliklerine duyarlı bir şekilde hareket edebiliyorlar mı? Maalesef, bu soruya da olumlu bir cevap verebilmek mümkün gözüküyor.

Bugün Avrupa ülkelerinde farklı İslam ülkelerinden gel-

KENDİ HAL VE HAREKETLERİNE, KENDİ SORUMLULUKLARINA HİÇ ALDIRMADAN, KENDİ YAPTIKLARI HATALARIN MUHASEBESİNİ HİÇ YAPMADAN BATI'DA YÜKSELEN İSLAMOFOBİ VE MÜSLÜMAN KARŞITLIĞINDAN YAKINIP DURUYORLAR.

makta bulan milyonlarca göçmenin varlığı oluşturuyor. Peki kendi ülkelerindeki zulüm ve baskıdan kaçan bu Müslüman göçmenler yaşadıkları acılardan hiç ders çıkarıyorlar mı? Sığınmak zorunda kaldıkları ve kendilerine yeni vatan edin-

miş milyonlarca Müslüman göçmen bulunuyor. Bu göçmen Müslümanlar, inançlarını şimdi buldukları ülkelerde terketmek zorunda kaldıkları kendi ülkelerinden çok daha rahat yaşayabiliyor. Kendile-

rini inandıkları gibi ifade etmekte herhangi bir sıkıntı ile karşılaşmıyorlar. Bazı ciddi sorunlar olmakla birlikte, demokratik, çoğulcu, çok kültürlü hoşgörü ve anlayış ortamı içerisinde mescit ve camilerin sayısı hızla artıyor. Ama belli ki, Müslüman göçmenler için bu hoşgörü ve anlayış yeterli olmuyor. İlla ki bir gövde gösterisi yapmak konusunda hep hastalıklı bir istek, sınırlanamaz bir arzu ve şehvet duyuyorlar.

Özgürlük ve demokrasi ortamının vermiş olduğu rehavet ve aşırı özgüvenden olsa gerek, sonradan gelerek bir parçası olmaya çalıştıkları toplumun çoğunluğunun duyarlılıklarına, korku ve endişelerine, kendilerinin hal ve hareketlerinin nasıl algılandığına dair alabildiğine bir duyarsızlık gösterebiliyorlar. Kendilerine ev sahipliği yapan toplumların endişe ve korkularını, doğru ya da yanlış algılarını hiç hesaba katmayarak pervasızca sergiledikleri gösterişli hareket ve eylemlere girişebiliyorlar.

SIĞINDIKLARI ÜLKELERDE DE GERİLİM VE ENDİŞE KAYNAĞI OLUYORLAR

Kendi ülkelerindeki bağnazlık, yobazlık, hoşgörüsüzlük ve anlayışsızlık kaynaklı tehditlerden ve tehlikelerden kaçarak sığındıkları ülkelerde de hızla bir gerilim ve endişe kaynağı ve konusu olabiliyorlar. Sonra da kendi hal ve hareketlerine, kendi sorumluluklarına hiç aldırmadan, kendi yaptıkları hataların muhasebesini hiç yapmadan Batı'da yükselen İslamofobi ve Müslüman karşıtlığından yakınıp duruyorlar. Hızla yayılan İslamofobi ve yabancı düşmanlığı hastalığından yakınmakta belki hak-

lı olabilirler ama bu hastalığa önemli ölçüde kendilerinin takındığı hal ve hareketlerin yol açtığından pek haberdar gibi görünmüyorlar.

Dahası bu Müslüman göçmenler Hristiyanların veya başka din mensuplarının hiçbir Müslüman ülkesinde konforunu süremedikleri özgürlüklerin tadını alabildiğine çıkarırken tefrite kaçmaktan kendilerini alıkoyamıyorlar. Sığındıkları ülkelerin ırkçı ve İslam karşıtı marjinal kesimlerinin damarına bastıkça basıyor, sığındıkları toplumun sinir uçlarını gerdikçe geriyorlar. Bu yolla kendilerini hedef alan İslamofobi hastalığının daha geniş kitlelere yayılmasına en büyük katkıyı bizzat kendileri veriyorlar.

Bahsettiğim şey IŞİD, el-Kaide gibi sapkın terör örgütlerinin İslam'ı istismar ederek yaptıkları insanlık dışı terör saldırıları, vahşetler ya da kendi pisliklerini örtmek için İslam'ı bir kamufraj gibi kullanarak başka kültürlere yönelik biteviye düşmanlık ve nefret saçan Erdoğan gibi şarlatanların yaptıkları değil. Bahsini ettiğim şey kendi ülkelerindeki zulüm ve katliamlardan kaçarak Avrupa ülkelerine sığınmak zorunda kalmış Müslümanların bu Avrupa ülkelerinde sergiledikleri bilinçsiz, basiretten, firasetten, empatiden ve anlayıştan yoksun hal ve hareketler.

LÜZUMSUZ ŞOVLAR, GEREKSİZ GÖVDE GÖSTERİLERİ İBADETE DAİR Mİ?

Oysa isteyen o ülkenin yasaları ve kuralları çerçevesinde istediği yerde istediği büyüklükte ibadet yerleri kurmakta serbest. Bu konuda bir sıkın-

tı yaşanmadığı Avrupa'nın her yerinde kolayca bulunabilen mescitlerin varlığından, hatta camilere dönüştürülen eski kiliselerden belli. Ama yok, şu ya da bu sebeple Avrupa ülkelerine sığınmış Müslümanlar için bu yetmiyor. İlla sokaklara, parklara, caddelere taşmaları gerekiyor. İbadetlerini kolayca sığabilecekleri kapalı mekanlarda değil, illa çok daha büyük kalabalıklarla ve gövde gösterileri şeklinde yapmaları gerekiyor...

Sanki yüzlerce kişilik bir cemaatle bir camide, mescitte ya da önceden belirlenmiş herhangi bir kapalı mekânda bayram namazı, Cuma namazı kılmak o farzı veya vacibi yerine getirmeye yetmiyormuş gibi bu ibadetleri illa buldukları ülkelerin endişeli kesimlerinin korkularını tetikleyecek bir gösteriye dönüştürmeyi belli ki bir marifet sanıyorlar. O yüzden olsa gerek binlerce insanı kamuya açık alanlarda toplayarak bu ibadetleri bir toplu gösteriye ve o ülkelerin yerel halkını endişeye sevk etmekle kalmayıp ırkçı-faşist marjinal grupların yaydığı nefret söylemlerini geniş kitleleri ikna edecek bir siyasi şova dönüştürmeleri gerekiyor. Bilerek ya da bilmeyerek ileride kendilerini ve çocuklarını da kökten etkileyecek olan o toplumun huzurunu temelden sarsacak korku ve nefret tohumlarını kendi elleriyle ekiyorlar. Açıkçası çok yazık ediyorlar.

Buraya kadar genel ifadelerle anlatmaya çalıştığımız sorunun somut bir örneğini bu bayram sırasında gördük. Voice of Europe (@V_of_Europe) isimli bir medya organının "Burası Pakistan ya da İran değil, burası İsveç..." mesajıy-

la paylaştığı ormanlık bir alanda binlerce kişiyle kılınan bayram namazı görüntülerinin altına yapılan yorumlardan, ibadetin asla gerektirmediği bu tür lüzumsuz gövde gösterilerinin ve gereksiz toplu şovların

tiğim mesajlara kendiniz bakın ve sanki illa binlerce kişiyle ve açık alanda kılınması farzmiş gibi İsveç'te açık alanda çok büyük bir kalabalıkla kılınarak adeta gövde gösterisine dönüştürülen bayram namazı-

miş.”

“(İsveçliler) Ülkelerinin işini bitirmişler.”

“Barışçıl bir şekilde namaz kılıyorlar... Belki daha fazla Hristiyan ve Yahudi barışçıl dualar için toplanmalı. İŞİD, ANTİFA, Klu Klax Klan ve BLM gibi değil.”

“Hristiyanlar ve Yahudiler her gün barışçıl bir şekilde ibadet ediyorlar! Ama onlar bunu barışçıl ve sessiz bir şekilde kendi evlerinde, kiliselerinde, sinagoglarında yapıyorlar!”

“Yahudilerin, Hristiyanların ve Müslümanların ortak olduğu şey ne? Aynı Tanrı! Ortak olmadığımız şey ise Şeriat Kanunları!”

“Açık sınırlar, sonucu bu.”

“Huzur içinde uyu (RIP) İsveç.”

“Farkındaysanız hiç kadın ve çocuk yok.”

“İsveç Pakistan olmuş, geri dönüşü olmayan noktaya varılmış gibi görünüyor. Myanmar'dan ders alın.”

“Dünyayı uyandıracak alarm zilleri çalıyor ya da dünyanın ebediyen mezarında uyuması gerekecek.”

“Hayır, bu bir İsveçistan! Hadi bakalım iyi şanslar. Avrupa halkları kuşatılıyor.”

“Yabancılar sürünerek beleş hayat için geliyorlar ve kalmaya karar veriyorlar. Sonra da teslim alıyorlar.”

“BU, İŞGAL PLANININ BİR PARÇASI OLMALI”

“Anlamadığım şey, Müslümanların neden batı kültüründen ve özgürlüklerden nefret edip sonra burada yaşamak istemeleri. Bu, ‘işgal’ planının bir parçası olmalı.”

VOICE OF EUROPE (@V_OF_EUROPE) İSİMLİ BİR MEDYA ORGANININ “BURASI PAKİSTAN YA DA İRAN DEĞİL, BURASI İSVEÇ...” MESAJIYLA PAYLAŞTIĞI ORMANLIK BİR ALANDA BİNLERCE KİŞİYLE KILINAN BAYRAM NAMAZI GÖRÜNTÜLERİNİN ALTINA YAPILAN YORUMLARDAN, İBADETİN ASLA GEREKTİRMEDİĞİ BU TÜR LÜZUMSUZ GÖVDE GÖSTERİLERİNİN VE GEREKSİZ TOPLU ŞOVLARIN NELERE YOL AÇABİLECEĞİNİN İŞARETLERİNİ GÖRMEK MÜMKÜN.

nelere yol açabileceğinin işaretlerini görmek mümkün.

BU DUYARSIZLIK, BÜYÜK FELAKETLERİN KAPILARINI ARALAYABİLİR...

Bu yazıyı yazarken yeniden kontrol ettiğim bu mesaj ve görüntü tam 6,759 kişi tarafından paylaşılmıştı. 4,946 kişi tarafından beğenilmiş ve 1,342 kişi tarafından yorum yapılmıştı. Yorumların sayısından ziyade içeriklerine damga vuran hissiyat önemli. Bu hissiyatın Müslüman göçmenler tarafından dikkate alınmaması durumunda çok büyük felaketlerin kapılarını aralayacağını şimdiden söylemek için ne kâhin ne de müneccim olmaya gerek yok.

İsterseniz hiçbir ayırım, seçim ya da edite tabii tutmadan yoğun bir şekilde paylaşılan bu görüntü ve mesajın altında yer aldığı sırayla tercüme et-

nin milyonlarca insanın ürkütülmesine değip değmediğine siz kendiniz karar verin.

‘HUZUR İÇİNDE UYU İSVEÇ’

“Kaçırdığım bir şey mi var? Dininizi barışçıl bir şekilde yaşamınızda sorun nedir?”

“Bu Müslümanların geldikleri ülkelerde Hristiyanlığı yaşamayı bir deneyin bakalım. Avrupa'daki bu önemli sorun karşısında göz göre göre ciddiyetten çok uzak olmayın.”

“Huzur içinde uyu (RIP) İsveç.”

“Bu İsveç'te medeniyetin ve ahlakın sonu.”

“Bildiğimiz anlamdaki İsveç bitti.”

“Bu bir cinnet.”

“Sevimli namaz. Batılı kulaklar için egzotik. İdeolojiyi unutmayın. Kuzu postunda kurtlar. Yüzyıllardır bildiğiniz İsveç bit-

“Avrupa’nın kültürel dönüşümü Ortadoğulu göçmenler aracılığıyla devam ediyor. Bu dönüşümün kaderi katliam ve cehalet olacak.”

“Korkarım ki bu sadece bir başlangıç.”

“Lanet olsun!!”

“Aynen devam et İsveç! Açık ve sevgi dolu bir milletin mükemmel bir örneği. Bu dünyada nefrete yer yok. #Peace”

“Kendisini küçük düşüren İsveçliler, tarihin çöplüğü kendileri için sonuna kadar açık.”

“Tanrı (İsveçlilerin) yardımcıları olsun.”

“İslam’ın sesiyle tepeler canlı...”

“Ve orada özgürlükler kaybolur...”

“Lanet olası korkunç bir tablo!”

“Sanırım bütün camiler bunun için inşa edilmişti!” (Camiler varken açıkta namaz kılmanın tuhafliğini ifade için...)

“O kadar hızlı göçmen alıyorlar ki yeterince hızlı cami inşa edemiyorlar...”

“Nötral olanların başına gelecek olan bu.”

“Berbat bir konser... Beni yok sayın.”

“Çok yakında İsveçistan şeklinde anılacak.”

“Bir zamanlar kudretli olan medeniyetlerinin yabancı bir ideolojiye boyun eğmesi karşısında Odin, Thor ve diğerleri Valhalla’da ters dönmüş olmalı!”

“İsveçliler neye sahipse hepsi ellerinden alınmak isteniyor.”

“DÜZELTME: BURASI

İSVEÇ’Tİ”

“Acı verici, rahatsız edici.”

“İsveç için üzgünüz.”

“İsa’ya muhtaçlar.”

“Dünya hakimiyetine dair planları için çalışıyorlar ve Avrupa buna yardım ediyor. Ne yazık ki hükümet liderleri tek gerçek Tanrı’dan habersizler. İsa Mesih!”

“Yavaş yavaş dünyayı ele geçiriyorlar ve tüm diğer dinler bunun olmasına sadece müsaade ediyor.”

“Bu bir ABBA konseri mi?”

“İsveçliler atalarınızın ruhuna ne oldu????”

“Lanet olsun.”

“İsveç’e gerçekten kış geliyor...”

“Huzur içinde uyu İsveç ve huzur içinde uyu Avrupa.”

“İsveç bitmiş.”

“Bu aranızda sızmış bir ordu. Buradan hayır çıkmaz. Ülkeniz için tek gerçek Tanrı’ya dua ediyorum.”

“Gözlerinizi açma (uyanma) vakti.”

“Dindeğiştirmeye zorlama ya da öldürülme ile neticelenecek bir işgal bu.”

“Bütün Avrupa’da atalarımız mezarlarında ters dönmüş olmalı!!!”

“İstedikleri bu değil miydi? Umarım tez elden uyanırlar.”

“Bu, Avrupa’nın ölümüdür.”

“Düzeltilme: Burası İsveç’ti.”

“Tüm bunlar AB yüzünden. Kim hala kalmak istiyor?”

“İsveç’in acilen biraz domuz kanına ihtiyacı var! Ülkenizi teslim almalarına müsaade et-

meyin!”

“İŞGAL EDİYORLAR”

“Tüm bunlar çok tuhaf. Neden ülkenizi harap etmek istiyorsunuz?”

“İşgal ediyorlar.”

“Aman Tanrım... Avrupa’yı bu çöpten kurtar.”

“Nasıl olabilir? Artık geriye döndürülemez sanırım.”

“Komik, aklınızı başınıza alın! Artık çok geç.”

“Korku yaymak amacıyla izin almadan kamusal alanda dini pratikler yapmak suretiyle toplumun genelini terörize etmek...”

“Aman Tanrım”

“İşgal... Huzur içinde uyu Avrupa kültürü ve değerleri... Çok üzüntü verici... AB bir utanç kaynağı.”

“Bu bir son. Güle güle İsveç.”

Vesaire vesaire... Mesajlar ve yorumlar böyle uzayıp gidiyor...

Evet, sevgili mülteci Müslüman dindaşlarımız, sadece bir kısmını seçmeden, sırasına dokunmadan, edit etmeden sansürlü olarak buraya aldığım mesajlarda görüldüğü gibi, şayet amacınız benzer nefreti ve tepkileri çoğaltmak ise, en hoşgörülü, en demokrat, en insancıl ve en makul insanları bile İslamofobik bir paranoya ya mahkûm etmek ise, hiç çekinmeyin, yaptıklarınızı aynı şekilde yapmaya devam edin.

Allah, kendi yaşadıkları acı tecrübelerden bile ders çıkarmaktan aciz Müslümanlara akıl, fikir, basiret, firaset ve içinde yaşadıkları toplumla azıcık da olsa bir empati kurma kabiliyeti lütfetsin. Amin...

🕯️ HARUN TOKAK

Tatlı bir sonbahar akşamı...

Mina dönüşü Hasan Abdullah'la Kâbe'nin merdivenlerinde oturuyoruz. Kalabalığın arasında bir adam ilişiyor gözümüze. Yaralı bir kartal gibi tek ayağı ile sekererek Kâbe'yi tavaf ediyor. Ayaklarından birisi, balta yemiş bir dal gibi kopmuş. O hali rikkatime dokunuyor. Kim bilir Afrika'nın ta neresinden tek ayakla gelmiş buralara.

Tavafı tamamlayanlar, Makam-ı İbrahim'de veya yakınında tavaf namazı kılıyorlar. Peygamberimiz, Veda Haccı'nda, tavaf sonrası burada iki rekât namaz kılmış.

Üzerinde Hazreti İbrahim'in ayak izleri bulunan taş yarım küre şeklinde cam bir fanus içine alınmış. Fanusun dışı altından bir ferforje ile kaplı.

Hazreti İbrahim, Kâbe'nin yüksek bölümlerini bu taşı kendisine iskele haline getirerek inşa etmiş.

Ne kadar sarsıcı, titretici, ürperici değil mi?

Büyük bir peygamberin ayak izleri, Allah'ın apaçık ayetlerinden biri.

“Orada apaçık ayetler var, İbrahim'in makamı var” (Âli İmran, 97) diyor İlahî beyan.

Kâbe'nin, biri ateşte yanmaktan, diğeri kurban olmaktan kurtulmuş iki “bina edici” sinin ayak izlerindeyiz.

MAKAM-I İBRAHİM'İN ANLATACAKLARI...

Makam-ı İbrahim'in anlatacaklarını büyük bir heyecan ve merakla bekliyorum.

“Nedir senin hikâyen, sırrın, ey yüce makam?” diye soruyorum.

Bir ömür boyu beklediği evladını boğazlamak gibi, tüm zamanların en büyük imtihanından birin-

den başarı ile çıkan Allah'ın sadık dostu İbrahim, Kâbe'yi inşa edeceği günü, ne büyük bir hasretle beklemiş olmalı.

“Evet” diyor. “Ama Kâbe'yi inşa edecek mananın içinde, küçücük yaşında büyük bir sadakat sınavı veren İsmail de vardı ve İsmail'in büyümesi için biraz daha zaman gerekiyordu.

Hz. İbrahim, bir müddet daha ailesinin yanında kaldıktan sonra Filistin topraklarına geri döndü.

Sabır, eşyanın bağrında saklı rit-

me ayak uydurmak değil miydi?

İsmail babasını, Hâcer hayat arkadaşını, Kâbe inşasını bekledi. Ben de ezelde benim için takdir edilmiş bu yüce anlamı kazanacağım günü...

Gözyaşı Vadisi iyiden iyiye şenlenmişti.

Çorak topraklar Zemzem'in şırlıtısında yeşeriyordu.

İsmail bir yetişkindi artık. Annesi onu Cürhümlülerden bir kızla evlendirdi.

MAKAM-I İBRAHİM

5. BÖLÜM

HAZRETİ İBRAHİM, KÂBE'NİN YÜKSEK BÖLÜMLERİNİ BU TAŞI KENDİSİNE İSKELE HALİNE GETİREREK İNŞA ETMİŞ. BÜYÜK BİR PEYGAMBERİN AYAK İZLERİ, ALLAH'IN APAÇIK AYETLERİNDEN BİRİ. “ORADA APAÇIK AYETLER VAR, İBRAHİM'İN MAKAMI VAR” (ÂLİ İMRAN, 97) DİYOR İLAHÎ BEYAN.

Oğlunun mürüvvetiyle mutlu olsa da hayat Hazreti Hacer'i yormuştu. Gözü ahiret yurdunda daydı.

Oğlunu evlendirdikten sonra çok yaşamadı.

İsmail, annesinin cenazesini Zemzem Kuyusuna yakın bir yere defnetti.

Hacer adı kıyamete kadar Zemzem, Safa, Merve ve Sa'y ile birlikte anılacaktı artık.

Bir akşam vakti kül rengi tepelerin ardından Hazreti İbrahim çıkageldi.

Gün geceye dökülüyordu.

Oğlu ve gelini karşıladı onu.

Hazreti İbrahim'in yüzüne vuslatın mutluluğu vursa da Hazreti Hacer'i göremeyince işkillendi.

“Annen?” dedi, “annen nerde oğlum?”

İsmail'in bir anda göz pınarları doldu. Başını öne eğdi, yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

Hazreti İbrahim'in yüreğine bir kor düştü. Hacer'in yaşadıkları geldi gözlerinin önüne.

“Oğlum annenin yanına götür beni.” dedi.

Akşamın alacasında, Zemzemin gönüllere ferahlık veren serinliğine doğru baba oğul birlikte yürüdüler.

Hayatı çilelerle örülü o muhteşem kadın, küçük bir toprak yığınının altında yatıyordu.

Hazreti İbrahim, gözyaşlarını tutamadı.

O kadın, iman ve sadakatiyle ıssız çölleri şenlendirmiş, çölde bir kent kurmuştu. Kıyamete kadar gelecek bütün müminler tarafından, ‘yol budur’ diye adımları takip edilecekti.

Hacer'in başucunda durdu İbrahim. “Gerçek vuslat, ahiret vuslatıdır.” der gibiydi. Oğlu İsmail'e bir kez daha annesinin

fedakârlıklarını anlattı.

Uzun uzun dualar ettikten sonra baba oğul, Hazreti Hacer'in yanından ayrıldılar.

Nuh tufanından sonra Hazreti Âdem'in inşa ettiği Kâbe'den hiçbir iz kalmamıştı. Yeri bile belli değildi.

“Oğlum,” dedi İbrahim. “Allah Kâbe'yi seninle birlikte yeniden inşa etmemizi emretti.

“Nereye?”

“Annenin başucuna”

Hz. İsmail, bu büyük misyon, bu ulvî vazifede çirak olmak için seçilmiş olmasına şükürler etti.

Sonraki gün, baba oğul kolları sıvadılar. Oğul taş taşıyor, yüz yaşını geçkin baba temel taşlarını örüyordu. Baba oğulun dilleri sürekli dua ile kıpırdıyordu:

“Ey Rabbimiz! Bizden bunu kabul et! Kuşkusuz sen her şeyi işiten, her şeyi bilensin.” (Bakara, 127)

Hazreti İbrahim Kâbe'nin duvarlarını bir buçuk metre kadar yükselttikten sonra, tavafın başlangıç noktasını belirlemek amacıyla şu andaki Hacerü'l Esved'in olduğu yere bir taş koymak istedi.

Taş bulup getirmesi için Hazreti İsmail'i Ebu Kubeys Dağı'na gönderdiğinde, Cebrail aleyhisselam parlak yakuttan iki taşla geldi ve elindeki taşları bırakıp gitti.

Hazreti İsmail döndüğünde o parlak taşları gördü.

O iki taşın biri bendim, diğeri Hacerü'l Esved'di. Baba oğul, Hacerü'l Esved'i şimdiki yerine koydular.

Hazreti İbrahim beni iskele olarak kullanmaya başladı. Onu istediği her yüksekliğe ulaştırdım. Üzerime bastıkça ayak izlerini içime çektim, cevherime nakşettim. O günden sonra bazen kürsü, bazen minber oldum. Şimdilerde gördüğünüz gibi iki kardeş,

on metre kadar mesafeden, birbirimize bakarak, yeryüzündeki görevimizi tamamlayıp asıl vatanımız olan cennete döneceğimiz günü bekliyoruz.

EY İBRAHİM!

Allah'ın evinin inşası bittiğinde göklerden bir nida geldi:

“Ey İbrahim! İnsanları çağır. Benim evimi, etraftan gelerek tavaf edecek olanlar için temizle. Uzak ve yakın bütün insanlara seslen, inşa ettiğin Kâbe'ye gelsinler, hac etsinler.”

“Ya Rabbi! Sesimi duyarlar mı?” dedi İbrahim aleyhisselam.

“Sen davet et!” dedi Allah, “Duyurmak bana aittir.”

Hz. İbrahim, Ebu Kubeys dağının üzerine çıkarak dört bir yana seslendi.

Hazreti Hacer'in çöldeki sesini duyan bu yerlerin sahibi, Hazreti İbrahim'i davetini bütün zaman ve mekânlara duyurmuştu.

Sesin gücü, yüksekliğinde değil, yüceliğindeydi. Bazen fısıltı, haykırıştan daha inandırıcı olabilirdi.

Bugün dahi dünyanın dört bir yanından kalkıp buraya gelen sizler, Hz. İbrahim'in davetine icabet ederek geliyorsunuz. O davet, kıyamete kadar tüm müminlerin gönüllerine eriştirilecek.

O yıl insanlar dünyanın dört bir yanından kimi yayan, kimi develerle, kimi ise atlarla Kâbe'ye doğru aktılar.

Yer gök sestti. Kâbe'yi uzaklardan görenler. “Lebbeyk Allahümme lebbeyk!” (Buyur Allah'ım, buyur!) diye selamlıyordu.

Baba oğulun inşa ettikleri muhteşem mabet, müminlerin kalbinin müşterek attığı bir mihrap haline geldi.

Kâbe, kâinatın kalbiydi.

Kâbe iki şeyi temsil ediyordu: Tevhidi ve aşkı...

Kâbe İbrahim'di.

Kâbe Hacer'di.

Kâbe İsmail'di.

İsmail'in soyundan gelecek Muhammed'di. (sav)

Babil'den tek bir insan olarak yola çıkmıştı Hazreti İbrahim. Bugün milyonlar İbrahim olmuş Kâbe'nin etrafında dönüyordu.

Tavaf, aşkın hareket hali. Tavaf, varlığın ilahi korosuna insanın iştiraki. Döne döne yükseliş.

ZERREDEN KÜREYE HER ŞEY TAVAF HALİNDE

Ay dünyayı tavaf ediyor, dünya güneşi. Güneş, sistemiyle birlikte ait olduğu galaksinin merkezini tavaf ediyor. Samanyolu galaksisi bilinmeyen bir merkezi, kendi Kâbe'sini tavaf ediyor. Zerreden küreye her şey tavaf halinde. Evrensel tavaf bir an dursa, evren sanki kalbi duran bir beden gibi kendi üzerine kapanıp ölecek.

Kıyamet, kozmik tavafın durması değil mi?

Hazreti İbrahim, Kâbe'yi de inşa ettiği bu son gelişinde her zamankinden daha çok kaldı oğlunun yanında, hasret giderdi. Baba oğul hem Kâbe'yi inşa etmişler, hem de dünyanın dört bir yanından gelenlerle birlikte hac ibadetini ifa etmişlerdi.

İbrahim bir sabah erkenden yine Kenan diyarlarına dönmek için yollara düştü.

Bir sonraki yıl, insanlar yine dünyanın dört bir yanından kimi yayan, kimi develerle, kimi ise atlarla Kâbe'ye akmaya başladılar.

Kâbe'yi uzaklardan görenler, "Lebbeyk Allahümme Lebbeyk!" diye selamlıyordu.

O yıl gelenlerin arasında Hazreti İbrahim ve eşi Sâre Annemiz de vardı. İkisi de çok yaşlıydı.

Hazreti İsmail Mekke'de yoktu. Peygamberlik vazifesi ile Yemen taraflarına gitmişti.

Sâre Annemiz, muhteşem manzarayı görünce gözlerine inanamadı.

Hicaz bütünüyle Hacer'di.

Hacer'in yakarılarından fıskıran Zemzem çöle can olmuştu.

Safa ile Merve arasında her mümin Hacer gibi yürüyordu.

Bu ıssız çöllere annesinin kucağında gelen Hazreti İsmail'e Allah neler lütfetmişti.

Zemzem, kurban, Kâbe ve sonra peygamberlik...

Sâre Annemiz, İlahi rahmet ve kudreti hayranlıkla seyretti.

Hac mevsimi sona erince Hazreti İbrahim ve eşi bu topraklardan ayrıldılar.

Çok geçmeden vefat haberleri geldi.

Hazreti İsmail vefat ettiğinde onu da annesinin yanına defnettiler.

Adeta ana oğul Kâbe'nin harimine uzanıvermiş, nesillerinden gelecek Son Peygamber'i bekliyorlardı.

MERVE

Hasan Abdullah'la yine Merve tepesindeyiz. İkinci güneşi, Mekke'yi uzaktan bir billur kâse gibi aydınlatıyor.

Mekke Melike'si, Güllerin Efendisi ile evlendikten sonra taşındıkları ev şuralarda bir yerlerde olmalı. Zaman zaman geçirdiği bakım ve onarımlarla Osmanlı'nın son dönemine kadar korunan bu kutlu ev ne yazık ki yok edilen kutsallar kervanına çoktan katılmış.

Bir zamanlar Kâbe'den sonra en kutsal mekân kabul edilen bu saadetli mekânın ışığının söndüğünü görünce, biz de yaşananların en yakın görgü tanığı olarak Merve ile konuşmaya karar veriyoruz.

Merve anlatıyor bu kutlu evin bil-

cümle hikâyesini:

"Yeni sahiplerine kavuştuğu günden beridir ki o kutlu evin her yanı gülüyor, her yanı konuşuyordu.

Güneş, gül misali yanıyor, bahçeyi ve evi dolduran tatlı esinti, içinde binlerce şarkıyı besteliyordu.

Mekke Melikesi, en taze baharlarda bağırını güneşe vermiş bir su perisi gibiydi. Saadetten uçuyordu.

O, ilklerin kadınıydı...

Her sabah bir "ilk"e açıyordu gözlerini. İlk bahar, ilk çiçek, ilk yağmur, ilk tebessüm, ilk fark ediş...

Huzur kol geziyordu evinin odalarında.

Güllerin Efendisi ne zaman dışarda başı sıkışıp huzurunu kaçıran bir durumla karşılaşırsa, cennet esintilerinin odaları dolaştığı bu eve gelir ve sevgili eşinin yanında sükûn ve huzura erişirdi.

Mekke Melikesi, tatlı cömert bir gülümseyiş ya da anlayış dolu sessiz bir bakışla her defasında Efendisinin gönlünü alırdı. Aralarında hayranlık uyandıran samimiyet ve şüphe duyulmayan bir emniyet vardı.

Yiğit amca Ebu Talib'in cariyesi Neba, bir gün Güllerin Efendisi ile birlikte buradaki eve geldi.

Mekke Melikesi Hazreti Hatice, onları kapıda karşıladı. Misafiri-ne "Hoş geldin" dedi, Efendisinin elinden sevgiyle tuttu. Neba, Hatice'nin eşine iltifat ve hürmetine şahitlik etti. Sonra gördüklerini Ebu Talib'e bir bir anlattı. "Gördüklerim ve duyduklarım çok ilginçti!" dedi. "Ben onlar arasındaki sevgi ve saygıyı hiçbir karı kocada görmedim."

Ebu Talib'in içindeki, yeğenin yeni evinde nasıl karşılandığı ile ilgili endişelerinin yersiz olduğunu anladi.

Herkesin sevip hayranlık duydu-

ğu bu güzel çift, küçük Kâsım'la yeni mutluluklara kanat açtılar.

Güllerin Efendisi artık "Ebu'l Kasım" (Kasım'ın Babası) diye anılmaya başladı.

Hazreti Âmine'nin emaneti Ümmü Eymen ve Zeyd Bin Harise de bu kutlu evin sakinlerindendi.

Zeyd Bin Harise, sekiz yaşlarındayken Annesi Sûdâ ile birlikte ziyaretlerine gittikleri Beni Manlerin yurdunda uğradıkları bir baskında esir edilmişti. Ukaz panayırında köle olarak satışa çıkarılmış, Hakim Bin Hizam tarafından halası Hazreti Hatice için satın alınmıştı.

Hazreti Hatice onu Güllerin Efendisine düğün hediyesi olarak sunmuştu. Yıllar sonra oğullarının Mekke'de olduğunu öğrenen anne baba, gelip onu Güllerin Efendisinden istediler.

"Bedelini öderiz, yeter ki evladımızı bize ver!" dediler.

Güllerin Efendisi, "O benim oğlum gibidir. Eğer sizinle gelmek isterse götürebilirsiniz, bedel gerekmez, kararında özgürdür." dedi.

Anne baba bu duruma çok sevindilerse de Zeyd, Güllerin Efendisinden ayrılmak istemedi. İlerde, büyük ordulara komutanlık dâhil, İslam'a pek çok yararı dokunacak, Kur'an'da adı geçen tek sahabe olma şerefine de nail olacaktı.

O günlerde Ebu Tâlib'in hanımı Fatma Hatun bir rüya gördü.

"Evi nurla dolup taşmış... Etraftaki dağlar Kâbe'ye doğru secdede... Eline dört kılıç veriyorlar. Bunlardan biri gökyüzüne çıkıyor, biri suya, biri toprağa düşüyor, biri de aslan oluveriyor ve heybetinden bütün yaratıklar kaçıyor. Rüyada korkuyla ellerini uzatıyor, birdenbire karşısında Güllerin Efendisini buluyor ve ellerine yapıyor."

Rüyasını anlattığında, tatlı bir tebessümle, "hayırdır inşallah!" dedi Güllerin Efendisi.

Mekke'de yalımların ipil ipil oynadığı bir gün baktım, Güllerin Efendisi, amcası Ebu Tâlib'in evine doğru koşarcasına gidiyordu. Takvimler 7. Yüzyılın ilk günlerini gösteriyordu.

SANA BENZESİN. İZİNDEN AYRILMASIN!

Aralanan kapıdan, yeni doğmuş bir bebek sesi yayıldı sokağa. Asırların yüreğinde yankılanacak ve kıyamete kadar hiç susmayacak yiğit bir ses...

Güllerin Efendisi, yeni doğan bebeği kucağına aldı ve adını sordu:

"Ali" dediler.

Yine en tatlı tebessümü ile "Haydar (Aslan) olsun!" dedi.

Güllerin Efendisi, Ali'nin doğumuna kendi çocuğu olmuş kadar sevindi.

"Ali senin terbiyende büyüsün." dedi yengesi. "Sana benzesin. İzinden ayrılmayın!"

O günlerde bu kutlu evde derin bir hüznün yaşandı. İki yaşını daha yeni doldurmuş olan Kasım vefat etti. Hazreti Hatice'nin kucağı boş kaldı. Çok geçmeden Zeynep hüznü doğan bir çiçek gibi evin sevinci oldu.

Zeynep'ten sonra Rukiye ve Ümmü Gülsüm'le sevindirdi Allah onları. ...

O günlerde Ebu Talip ailesini geçindirmekte hayli zorlanıyordu. Babası Abdulmuttalib'den devraldığı yoksul hacıların bakımı, görünümü, su, erzak dağıtımı gibi işler, elde avuçta ne var ne yoksa alıp götürmüştü.

Durumu daha iyi olan Abbas, hacılara yemek yedirilmesi ve su dağıtımı gibi görevleri ağabeyi Ebu Talib'den devraldı.

Bu vesile ile Ebu Talib'in küçük

oğullarından Ali'yi Efendimiz, Cafer'i amcası Abbas yanına alıp bakım ve görümlerini üstlendiler.

Fatıma binti Esed'in arzusu yerine gelmişti. Ali, artık Efendimizin iklimindeydi.

Takvimler 605 yılını gösterirken Fatımatüzzehra doğdu.

Güllerin Efendisi, "Kızım, benim koklayacağım bir çiçektir. Ben kızlar babasıyım." dedi.

Efendimizin ciğerpareesi Fatıma, ebede kadar açık kalacak olan bir kapıydı. Bir Kevser'di, bir ırmaktı, bolluktu, bereketti.

Efendimizin kızlarına düşkünlüğü adeta çöldeki çığlıklara, vahşete bir isyandı.

Çünkü o yıllarda bir kız çocuğu haberi alan babaların suratları düşüyor, gölgeleniyor ve kapkara kesiliyordu.

Baba, utancından günlerce evinden dışarı çıkamıyordu.

Kız çocukları kendi katilleri ile yıllarca aynı çatı altında yaşıyor, sonra bir gün "babaları" onları ellerinden tutup "Haydi seni dayına götüreceğim." diyordu. Çocuklar, attıkları adımların son adımları, aldıkları nefeslerin son nefesleri olduğunu bilmeden babalarının önünde seke zıplaya uzaklaşıyorlardı evlerinden. Aneleri yaşlı gözlerle bakıp kalıyordu arkalarından. Kız çocuğunu çöldeki binlerce kör kuyudan birinin dibine fırlatan baba eve yalnız dönüyordu.

Geceleri, kız çocuklarının feryatları yankılanıyordu kızgın çöllerde.

Güllerin Efendisi Medine'ye hicretine kadar aynı evde oturdu. Bütün aile fertleri için bu mekân, cennet köşelerinden bir köşe ve başka bir yerde olmayı asla tercih etmeyecekleri bir "ışık ev"di...

Yarın: 6. Bölüm: KÂİNATIN KUTLU TAŞI

ERHAN BAŞYURT

ErhanBasyurt@Tr724.com

@erhan_basyurt

Nefreti büyüterek 'karşı devrim' mi olur?

TÜRKİYE, dünyada her gün biraz daha itibar kaybediyor.

Bu hızlı düşüşün iki temel nedeni var.

Birincisi, iktidarın demokrasiden uzaklaşıp otoriter ve baskıcı uygulamaları rutin hale getirmesi.

İkincisi, iktidarın dış politikayı iç politik malzemeye dönüştürmesi, 'içi boş kabadayılık' yapması ve politik krizleri popülizm adına ülke liderleriyle 'sokak dalaşı' ile çözmeye çalışması...

Ülke itibarımız hızla 1980'lere, darbe dönemine doğru geriliyor.

Birçok bakan Avrupa'ya gidemiyor.

Başbakan ve Cumhurbaşkanı büyük devletlerden davet alamıyor.

Cumhurbaşkanı'nın 'dayakçı' korumalarına ABD'de dava açılıyor, Almanya gelmelerini kabul bile etmiyor.

Ülke artık canlı yayınlarda liderler tarafından eleştiri yağmuruna tutuluyor.

'Yağdanlıklar' bundan bile 'yağ' çıkarılma derdindeler: 'Yarım saat Türkiye konuşuldu... Dünya lideriyiz...'

Yuh artık!

Gelinen noktayı dünyaca ünlü iki yazarımız 'roman' gibi özetliyor.

'Darbe girişimi liberalleri tasfiye için kullanıldı' diyen Nobel ödüllü Orhan Pamuk dert yanıyor:

Kitabımı okumayan insanlar bana ülkemdeki siyasi durumu nasıl değerlendirdiğimi soruyor. Bense romanım hakkında bir söyleşi istiyorum. Çünkü hayatımın altı yılını Mevlüt'e (Kafamda Bir Tuhafılık'ın karakteri) verdim ve sorulan ilk soru 'Erdoğan hakkında ne düşünüyorsunuz' oluyor. Umberto Eco'yla bir gün geçirdim, ona bunun belki de tipik bir Türk problemi olduğundan bahsettim. Bana, 'Hayır, bana da her zaman Berlusconi hakkında soru soruyorlar' dedi. Altı yıl boyunca çalışıyorsun, 650 sayfa yazıyorsun ve ilk soru: 'Erdoğan'. Ama Türkiye İtalya değil. DURUM KORKUNÇ.

Beşinci kez uluslararası ödül almaya gitmesi engellenen yazar Aslı Erdoğan isyan ediyor:

“BU BİR PSİKOLOJİK İŞKENCE. ÇOK AĞIR BİR İŞKENCE. BANA, AÇLIK GREVİ YA DA İNTİHARDAN BAŞKA BİR SEÇENEK BIRAKMAYACAKLAR MI?”

Çok iyi değilim açıkçası. Pek çok travmayı art arda yaşıyorum. Ünlü olmak da bir travmadır. Basının önüne atılmak. Her şey bitti, çıktım derken, 'Yo', diyorlar, 'Bitmedi. İstedığımız an, kedinin fareyle oynadığı gibi oynarız senle'. Adalet Yürüyüşü'ne katılıyorum, 'Aman ne yaptın, çok kızdı sana gene'. Niye katılmayayım? Dostoyevski'nin bir lafı vardır, çok severim ve çok doğrudur, 'EN BÜYÜK KÖTÜLÜĞÜ YAPTIĞIMIZ İNSANLARDAN BİR DE ÜSTÜNE NEFRET EDERİZ'. Bu bir psikolojik işkence. Çok ağır bir işkence. Bana, açlık grevi ya da İNTİHARDAN başka bir seçenek bırakmayacaklar mı?

İktidar ne yapıyor? Karşı devrim mi? Başkanlık için seçimleri için '2019 (1919) ve 2024 (1924) tarihleri özellikle seçildi' diyenler var...

'İmam hatip dayatması, müfredat değişiklikleri, ordu ve emniyette, kamuda yapılan tasfiyeler, büyük değişim için ön hazırlık' diyenler var.

Diyelim haklılar ve halkı da yanlarına alıp 'karşı devrim' yapılıyor.

İnsan hakları ihlalleri yaparak, özgürlükleri kısırarak, baskı ve adaletsizlikle yapılacak bir 'karşı devrim'den ne hayır çıkar?

Ülkenin yarıdan fazlasının nefret ettiği, 'zorbalığa biat etmeyen' herkese 'hukuk' eliyle zülüm edilen bir ülkeden, çıksa çıksa İran çıkar, Sudan çıkar, Libya çıkar, Suriye çıkar, Irak çıkar...

NERDEN ÇIKTI ŞU YABANCILAR? NE GÜZEL PARALARI GÖTÜRÜYORDUK!

EFE YİĞİT

EfeYigit@Tr724.com

AFP

MİLLİ TAKIMDA ne zaman işler kötü gitse hemen aklımıza yabancı futbolcu sayısı gelir. Türk futbolcuların büyük takımlarda şans bulamadığından yakını, federasyondan artık bu gidişe dur deyip yabancı oyuncu sayısına sınır getirmesini isteriz. Bu koroya son katılan isim 2 yıllık Çin macerasından sonra tekrar yerel ligimize dönen Burak Yılmaz oldu. Olayı dramatik hale getirerek “Türk arkadaşlarımın daha fazla oynamasını isterim. Yabancı kuralından sonra benim 30-31 yaşındaki arkadaşlarım futbolu bıraktı. Yabancı kuralının böyle olmasına saygı duyuyorum ama karşıyım” açıklamasını yaptı.

KADRODA YERLİ OYUNCULARA DA YER VAR!

Türkiye Futbol Federasyonu'nun (TFF) mevcut kurallarına göre, kadroda 14 yabancı oyuncu bulundurulabiliyor. İlk 11'i bu oyunculardan kurmak mümkün. Ayrıca kadroda 2'si altyapıdan 4'ü Türkiye'den yetişen 14 oyuncu ve kalecilerden birinin Türk olması şartı bulunuyor. Yani şartlar yerli – yabancı oyuncular açısından eşit gözüküyor.

YABANCI SAYISINDA SINIRIN KALKMASINI ÖZELLİKLE AVRUPA KUPALARINDA MÜCADELE EDEN TAKIMLAR İSTEDİ. BU TALEPTE BAŞI İSTANBUL'UN 3 BÜYÜKLERİ ÇEKİYORDU.

Yabancı sayısında sınırın kalkmasını özellikle Avrupa kupalarında mücadele eden takımlar istedi. Bu talepte başı İstanbul'un 3 büyükleri çekiyordu. Gerekçeleri basitti: Avrupa'daki rakiplerimiz sınırsız yabancıyla oynarken, biz sınırlı sayıdaki yabancı oyuncuyla onlarla rekabete giremiyoruz. Haksız sayılmazlardı. Özellikle Şampiyonlar Ligi'nde mücadele eden takımların iskeletini yabancılar oluşturuyor. Bosman Kuralı'ndan dolayı Avrupa Birliği (AB) ülkelerin futbolcuları yerli statüde olduğu için kadronun tamamı bizim ifademizle 'yabancı oyunculardan' kurulu.

SEBEP TÜRK OYUNCULARIN PAHALANMASIYDI

Tabi bunun bir de perde arkası gerekçesi vardı. Yabancı sınırından dolayı Anadolu takımlarında sivrilen oyuncular İstanbul kulüplerine değerinin çok üzerinde satılıyordu. Güçlü kadro kurmak isteyen

3 büyükler ise eli mahkûm olarak istenen bonservis ücretini ödüyordu. Yabancı sınırının kalkmasından önceki transferler bunun örnekleri arasında. Fenerbahçe, Mehmet Topuz için Kayserspor'a 9 milyon Euro, Galatasaray Ayhan Akman için Gaziantepspor'a 6,5 milyon Euro, Beşiktaş İsmail Köybaşı için Gaziantepspor'a 5,5 milyon Euro, Galatasaray Bülent Akın için Denizlispor'a 5,5 milyon Euro, son dönemde taraftarın hedefi olan Ozan Tufan için Fenerbahçe Bursaspor'a 7 milyon Euro bonservis ücreti ödedi. Bu rakamların üzerine bir de oyunculara ödenen ortalama 2 milyon Euro yıllık ücreti koyduğumuzda kulüplerin neden yabancı oyuncuda ısrar ettiğini anlamak daha kolay oluyor. Milyonlarca Euro'ya mal olan bu isimlerin gösterdiği kötü performans ise verilen parayı hak etmediklerini bariz bir şekilde ortaya koyuyor.

BURAK'IN BAHSETTİĞİ 'ERKEN EMEKLİLER'

Yabancı sınırı olmadan milli başarıyı yakalayan ülkelere yakından bakmadan önce Burak Yılmaz'ın yabancılardan dolayı 30-31 yaşlarında futbolu bırakan arkadaşları kim hatırlayalım. Sezer Öztürk (30), Eskişehir'de yıldızı parladı, Fenerbahçe'ye transfer olduğunda İstanbul'un gece hayatını futbola tercih edince kaybolup gitti. Suç hangi yabancı? Mehmet Topuz (32) 7 yıl Fenerbahçe formasını giydi. Son 3 yılını kulübe de geçirdi. Yüksek ücretten kapıyı açınca ortada kalıp, futbolu bıraktı. Gökhan Zan (33), Beşiktaş ve Galatasaray formasını giyerken sık sık sakatlanmasından dolayı adı 'cam adam'a çıktı. Bu kadar sık sakatlanan bir oyuncunun 33 yaşına kadar forma giymesi bile başarıdır. Giray Kaçar (31), Trabzonspor'da parladı ancak ilerleyen yıllarda sıradanlaşınca Antalyaspor, Rizespor ve Göztepe formalarını giydi. Gösterdiği kötü performanstan sonra kulüp bulamayınca futbolu bıraktı.

Burak Yılmaz'ın futbolu bırakan arkadaşları hep nedense büyük kulüplerin oyuncuları. İstanbul kulüplerinde yüksek ücret almaya alışmış bu oyuncular, Anadolu

kulüplerinden gelen düşük ücretli teklifi elinin tersiyle itince doğal olarak kulüp bulamıyor. Başarılı ve haddini bilen her oyuncu kulüp bulur. Bunun son örneği 2003'ten bu yana Galatasaray formasını giyen Sabri'dir. Sezon başında Galatasaray'da aldığı ücretin yarısına Göztepe'ye gitti ve futbolunu oynamaya devam ediyor.

30'UNUN ÜSTÜNDEKİ YABANCIYLA REKABET EDEMİYORSAN...

Türkiye'ye gelen yabancılar öyle 20'li yaşların başında olsalar Burak Yılmaz'a hak vereceğim ama nerede! Beşiktaş'ın bu sezon kadrosuna kattığı Negredo 31, Medel 30, Lens 29 yaşında. Fenerbahçe'ye gelen Valbuena 32, Kameni 33, Soldado 32, Dirar 31, Isla 29, Neto 29 ve Giuliano 27 yaşında. En genci 27 yaşındaki Brezilyalı Giuliano. 32 yaşındaki Valbuena kendinden tam 10 yaş daha küçük Ozan Tufan'dan daha fazla efor sarf ediyorsa suçluyu dışarda aramaya gerek var mı? Benzer durum Galatasaray'ın transfer ettiği oyuncular için de geçerli. 20'li yaşların başında oyuncuyu bırak, 25 yaşından küçük oyuncu gelmiyor neredeyse ülkemize. Türk futbolcular Adebayor'un şu sözlerine kulak versinler: "33 yaşındayım, yaşça büyük olduğum Türk oyun-

culardan daha fit durumdayım, demek ki bu işte bir yanlışlık var. Türk oyunculara tavsiyem çok daha fazla çalışmaları. İdman öncesi ve sonrası açma germeleri yapmaları ve kendilerine dikkat etmeleri. Çünkü biz profesyonel futbolcularız."

OYUNCU YETİŞTİRMEK, YABANCI SINIRLAMASIYLA OLMAZ

Gelelim sınırsız yabancıya izin veren ülkelerin milli başarılarına...

■ **PORTEKİZ:** 2016 Avrupa Şampiyonu

■ **ALMANYA:** 2014 Dünya Kupası şampiyonu

■ **BELÇİKA:** 2014 Dünya Kupası ve 2016 Avrupa Şampiyonası çeyrek finalisti

■ **HOLLANDA:** 2010 Dünya Kupası ikincisi, 2014 Dünya Kupası üçüncüsü

■ **FRANSA:** 2016 Avrupa Şampiyonası ikincisi

■ **İTALYA:** 2016 Avrupa Şampiyonası çeyrek finalisti

■ **İSPANYA:** 2008 ve 2012 Avrupa Şampiyonu, 2010 Dünya Kupası şampiyonu.

“33 YAŞINDAYIM, YAŞÇA BÜYÜK OLDUĞUM TÜRK OYUNCULARDAN DAHA FİT DURUMDAYIM, DEMEK Kİ BU İŞTE BİR YANLIŞLIK VAR. TÜRK OYUNCULARA TAVSİYEM ÇOK DAHA FAZLA ÇALIŞMALARI.”

Bu ülkelerin başarısına baktığımızda sorun yabancı sayısında değil, sorun kulüplerimizin altyapıya gerekli yatırımı yapmayıp oyuncu yetiştirmede geride kalmasında. Buna bir de oyuncularımızın 'kapağı büyük kulübe atıp' çalışmayı bırakması eklendiğinde, tablo netleşiyor. Çalışan, istikrarlı ve başarılı bir oyuncuyu hiçbir hoca kesemez.

Burak Yılmaz'ın, 19 yaşında Roma'ya transfer olan Cengiz Ünder'i örnek göstermesi gerekir, kendine bakmayıp erken yaşta futboldan kopmaları değil.

Şimdi e-gazete zamanı!

HEMEN ŞİMDİ ABONE OLUN, GERÇEKLERDEN HABERİNİZ OLSUN!

ABONELİK İÇİN TIKLAYIN

ARTIS'İ GÖRMEDEN DÖNMİYİN!

AMSTERDAM'DAKİ Artis Hayvanat Bahçesi, Avrupa turuna çıkanların Hollanda'da uğramadan geçtiği bir mekân... 1 Mayıs 1838 Gerardus Frederik Westerman tarafından temelleri atılan Hollanda'nın en eski hayvanat bahçesinde başlangıçta iskeletler, doldurulmuş hayvanlar, kabuklar, fosiller ve kayalar sergileniyordu. Artis, 1920 yılından itibaren maymun, geyik, papağan, bir Surinam yaban kedisi, Reindert ejderhalarına evsahipliği yaptı. Daha sonra çizgili sırtlan, Hint filii, bir boğa yılanı takviye edildi. Kısa bir süre sonra yüzüncü yıl kutlamaları ikinci dünya savaşı nedeni ile iflasın eşiğine gelen Artis Hayvanat Bahçesi'ne, 1945 yılı sonrasında akvaryum ve su hayvanları getirildi. 1965 yılından sonra daha kapsamlı ve geniş bir alanda Amsterdam'da hizmet vermeye başladı.

900 FARKLI HAYVAN TÜRÜ

2005 yılında, Artis modern yapısı

ve çok çeşitli hayvanlar ile kapılarını yenilenmiş hali ile ziyaretçilerine kapılarını açtı. İçerisinde çöl develeri, cüce eşek, alpaka, maymun, papağan ve akvaryum ile hizmet vermeye başladı. Afrika türlerinden zürafalar, yarasalar, maymunlar, dev kaplumbağalar, deniz aslanları ile birlikte yaklaşık 900 hayvan türüne sahip. Artis'te aynı zamanda 200 farklı türden 800'den fazla ağaç bulunuyor. Bunlardan 74'ü anıtsal ağaçlar kategorisi adı altında Amsterdam belediyesinin koruması altında. Meşelerin bir kısmının yaşının 250'den fazla olduğu belirtiliyor.

BİR MİLYON ZİYARETÇİ

Artis'in doğal yaşamı aratmayacak şekilde dizayn edildiğini belirten Hayvanat Bahçesi Halkla İlişkiler Sorumlusu Jeanne van Linden, "Bir hayvanın bulunduğu yerde üremesi o hayvanın barınağa adapte ve mutlu olduğunu gösterir. Şu anda her türün hemen hemen yavruları var. Her hayvan yavrulamaya devam ediyor. Doğada hayvanlar sadece belli mevsimlerde yavru yapar. Ama şu anda hayvanat bahçesinde şartlar uygun olduğu için bütün yıla yayılmış olarak üremeye devam ediyorlar." diyor.

GİRİŞ ÜCRETİ DEĞİŞİYOR

Artis Hayvanat Bahçesi (İngilizce: Artis Zoo, Hollandaca: Natura Artis Magistra) 1 Nisan – 31 Ekim ile 1 Kasım – 31 Mart tarihleri arasında ziyaret edilebiliyor. 3-9 yaş arası için bilet 15.5 Euro, 10-64 yaş arası için ise bilet fiyat 18.95 Euro. 65 yaş üstü olanlara 17.5 Euro ödüyor.

KÜNYE

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Selim GÜNDÜZ | SelimGunduz@Tr724.com

HABER DİREKTÖRÜ

Sefer CAN | SeferCan@Tr724.com

YAYIN KOORDİNATÖRÜ

Ali Mirza YAZAR | AliMirza@Tr724.com

YAZIŞLARI MÜDÜRÜ

Erman YALAZ (Web) | ErmanYalaz@Tr724.com
Kemal AY (e-gazete) | KemalAy@Tr724.com

TASARIM

Alper UYANIK | AlperUyanik@Tr724.com
Zülfikar ALİ | ZulfikarAli@Tr724.com

SOSYAL MEDYA EDİTÖRÜ

Ömer Özdemir | OmerOzdemir@Tr724.com

İMTİYAZ SAHİBİ TEMSİLCİSİ VE HUKUK DANIŞMANI

Mehmet YILDIZ | MehmetYildiz@Tr724.com

REKLAM | info@Tr724.com

E-GAZETE | Egazete@Tr724.com

egazete.Tr724.com

www.Tr724.com

irtibat@Tr724.com

@Tr724com

/Tr724com